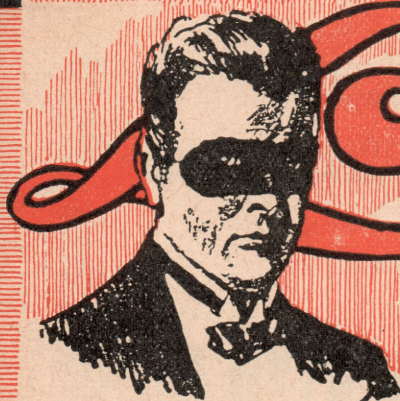

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

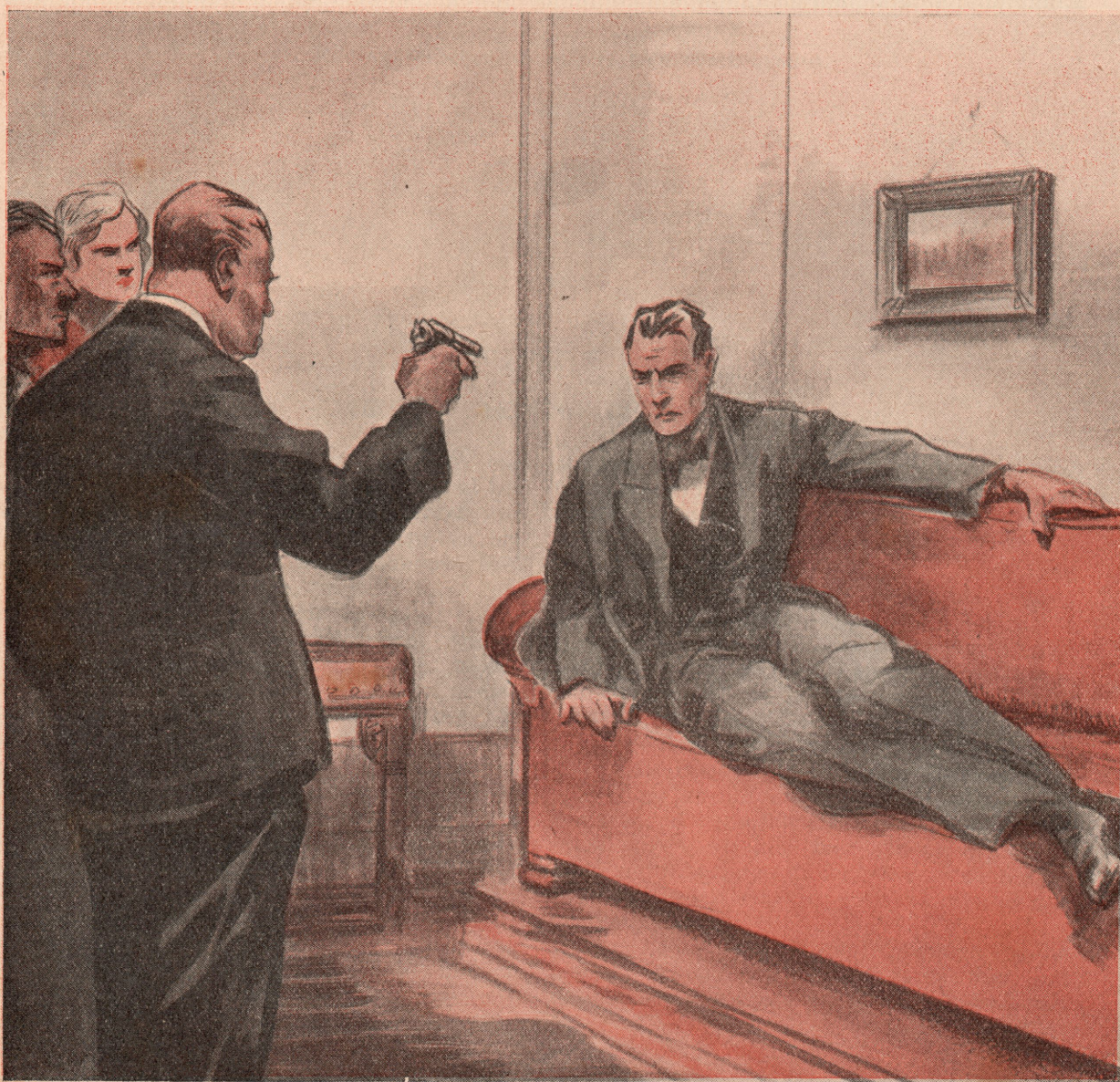
DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1031

De ontvoering van Tilly Macmillan.

fr. 1.50

„Doe weg dat ding,” sprak Raffles met zwakke stem.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De ontvoering van Tilly Macmilian.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

NIEUW WERK VOOR DE POLITIE.

Er heerschte sedert een paar weken een groote onrust in de wereldberoemde stad Los Angeles, of liever de bestaande onrust was sedert eenige weken nog toegenomen, en het scheelde weinig, of men mocht naar waarheid van een paniek gaan spreken.

De ontvoeringen namen in aantal en stoutmoedigheid toe, de geweldplegingen werden steeds erger, de ontvoerders eischten steeds meer geld, de gevallen van wraakneming namen toe — en de politie scheen hoe langer hoe machtelooser te staan.

De beroemde filmsterren, van het mannelijke zoowel als van het vrouwelijke geslacht durfden zich sedert lang niet meer op straat begeven zonder een behoorlijk geleide, en de mannen waren onveranderlijk gewapend met een browning.

Zij die in een der bungalows aan de kust woonden, of in een der vorstelijke landhuizen tusschen Wilmington en Long Beach, hadden die huizen versterkt als vestingen, en weer

anderen hadden detectives in dienst genomen, ter bescherming van hun eigen leven, en vooral dat van hunne kinderen.

Want de iafhartige ontvoerders schenen het vooral te hebben voorzien op het kroost van rijke filmhelden, die in staat konden worden geacht, een zeer hooge losprijs te betalen.

Nog pas kort geleden had de ontvoering van Lindberg's baby en had de afschuweijke moord van het ventje, die daarop gevolgd was, schrik en afschuw verspreid onder alle ouders.

Het leek wel alsof er plotseling een ware golf van misdaad zich had uitgestort over dat land, door de natuur tot een aardsch paradijs gemaakt, en men zeide algemeen, dat de dranksmokkelaars, nu hun zeer spoedig een rijke bron van inkomsten dreigde te ontvallen, hun werkzaamheden naar een ander terrein hadden overgebracht.

Maar vooral door de gebeurtenissen van de laatste weken, was de bevolking van Los Angeles diep geschokt en er behoort heel wat

toe om een Amerikaansche bevolking te schokken.

Er hadden gebeurtenissen plaats gehad die maar al te duidelijk hadden aangetoond, dat een deel van de politie niet al te betrouwbaar was, dat er zich zelfs in de hoogste gelederen personen bevonden, die zich voor grof geld lieten omkopen, en op wie men niet kon vertrouwen.

Verder had men staaltjes van domheid beleefd, die bijna even misdadig waren als de misdaden zelve, en met angst en beven vroeg de inwoner van de beroemde filmstad zich af, waar dat alles heen moest.

Honderd duizenden dollars waren reeds als losgeld betaald, men had sommige ontvoerders zien terugkeeren met slechts een oor en in een enkel geval zelfs geheel zonder ooren, omdat de losprijs niet spoedig genoeg betaald was geworden.

Maar in dien schrik van de laatste weken had zich thans nog een ander element gemengd, namelijk dat van de verbazing.

Er was namelijk een geheimzinnig personage opgedoken van wien wel tien of twaalf verschillende persoonsbeschrijvingen bestonden, en die zich in een paar van de moeilijkste en duisterste gevallen, met een geval van menschenroof had bemoeid.

En steeds was dat tot zijn voordeel geschied, al was het dan ook tevens het voordeel van de ontvoerde.

Er werd daarbij een naam gefluisterd, die niemand luid durfde uitspreken en die niet van Amerikaanschen maar van Engelschen bodem was.

De politie had onderzoek gedaan naar dien geheimzinnigen man, zonder hem echter te kunnen ontdekken.

Want het laatst was hij betrokken geweest, niet bij een ontvoering, maar bij den diefstal van een kostbaar snoer diamanten.

Maar plotseling dacht heel Los Angeles niet meer aan die diamanten en ook niet aan die geheimzinnige persoon, die zich nog altijd in die stad van 2 miljoen inwoners moest bevinden want er gebeurde iets, hetgeen plotseling de aandacht, en ditmaal zeer nadrukkelijk in een geheel andere richting stuurde.

Mathilde MacMillan was ontvoerd.

Owen MacMillan, haar vader, was een zeer rijk man, die een voortreffelijke zaak had gedaan, toen hij een jaar of twintig te voren in het huwelijk trad met een destijds zeer geliefde beroemdheid van het witte doek. Nog nooit had mijnheer MacMillan zuik een voortreffelijke

belegging gedaan, nog nooit had zijn goed inzicht in de toekomst van filmsterren hem zooveel geld opgeleverd.

Uit deze verbintenis, voor drie kwart zakelijke onderneming, voor een kwart oprechte genegenheid, werd een jaar of vier na de opzienbarende huwelijks inzegening die zelfs in een zoo verwende stad als Los Angeles de aandacht had getrokken, een dochter geboren, die den naam van Mathilde ontving.

En dit bevallige meisje nu, dat een jaar te voren de eerste schreden had gezet op het bezwaarlijke pad van den filmroem, dat juist haar eerste werkelijk groote rol had opgeleverd, was op een zeldzaam brutale wijze ontvoerd!

Zij was dien morgen vroolijk als altijd en zeer opgewekt, teneinde een wandelrit te gaan ondernemen in de richting van Pasadena, dat men met een goed paard gemakkelijk in een uur kan bereiken.

Het rijdier keerde omstreeks 11 uur in de morgen luid hinnikend in zijn stal terug — maar zonder zijn meesteres in den zadel.

Natuurlijk werd er onmiddellijk een onderzoek ingesteld, en daarbij bleek dat Tilly in ieder geval ver van huis moest zijn geweest, want een spoorwegambtenaar die dicht bij den spoorwegovergang woonde, ongeveer 12 mijlen van Los Angeles verwijderd, had het jonge meisje over de rails zien galoppeeren, met haar hoed zwaaiend ofschoon er bij zijn weten niemand in de buurt was, voor wien die groet bestemd kon zijn. Waarschijnlijk had zij dit zoo maar gedaan, uit louter levensvreugde.

En nu was het paard alleen teruggekeerd, en toen een verschrikte stalknecht het opving zag hij dadelijk, vastgebonden aan de zuiveren zadelknop, een briefje, geadresseerd aan mijnheer MacMillan, en met een ruwe, ongeijcke hand geschreven. Hij maakte het touwtje onmiddellijk los en ging zeer verschrikt het briefje brengen aan zijn meester die in de grootste ontsteltenis kennis nam van den inhoud en daar was wel reden toe, want het briefje vermeldde dat Tilly ontvoerd was door leden van de bende van „De Roode Cirkel” die een losprijs vroegen van niet minder dan tweehonderd duizend dollars.

Dat vond zelfs mijnheer MacMillan, die als vader het beste kon oordeelen over de waarde van zijn kind, toch te veel, en hij snelde, ondanks de waarschuwingen in het briefje om het niet te doen, onmiddellijk met het noodlottige stukje papier naar den Politiechef, Jake Ma.ony, hem bezwerende, geen ruchtbaarheid aan de zaak te geven, en de chef zwoer

wel niet, maar beloofde toch plechtig, dat hij het onderzoek zoo stil mogelijk zou doen plaats vinden.

Maar eed of belofte, en of mijnheer Malony ze brak of een ondergeschikt beambte — de zaak stond al in geuren en kleuren in de allereerste middageditie van de meeste bladen van Los Angeles, en de rampzalige vader had dus alle aanleiding berouw te gevoelen over zijn onvoorzichtigheid de politie bij de zaak te betrekken.

Het moet erkend worden, dat deze aanstonds alles in het werk stelde om op het spoor te komen van de ontvoerders en van het ontvoerde meisje.

Dit nu was verre van gemakkelijk, want Pasadena ligt aan den voet van het Rotsgebergte, waardoor een paar spoorlijnen zich met moeite een weg banen, en het is uiterst lastig, in die bergen te gaan zoeken naar een handjevol desperado's, die zich daar lang schuil kunnen houden, als zij maar van voldoende levensmiddelen zijn voorzien.

Toch trokken auto's van de politie, paardenvolk en zelfs een paar pantserauto's met mitrailleurs erop uit, en doorzochten met groote zorgvuldigheid de omgeving van Pasadena.

Al te veel tijd hadden zij niet, en onvoorzichtig was het ook, want het dreigbriefje van „De Roode Cirkel”, liet dienaangaande geen twijfe. — Tilly zou op een vreeselijke wijze ter dood worden gebracht, ten eerste als het geld er niet op tijd was, ten tweede als de bandieten zouden ontdekken, dat de vader de politie in de zaak gemengd had.

Voor de betaling van dat geld was een termijn van drie dagen gesteld, hetgeen voor ontvoerders vrij lang is.

Het moest op een bepaald uur op een bepaalde plek worden gedeponeed, en wie de omgeving kende moest aanstonds inzien, dat die plek goed gekozen was, en dat er van bedrog of van een listige streek geen sprake kon zijn.

De plek in kwestie was een kleine, volkomen gladde zandvlakte, vrij ver van den weg gelegen, en niet anders te bereiken dan te voet of te paard. Een auto zou onherroepelijk zijn blijven steken in het rulle zand.

Die kleine vlakte werd van 4 kanten bestreken door kale heuvels. Mijnheer MacMillan moest geheel alleen met het geld komen, het neerleggen en weer heengaan en een enkele man zou het komen halen ook.

Maar mijnheer Macmillan was een koppig heerschap, en omdat hij tweehonderd duizend dollar een groot bedrag vond probeerde hij

het eerst eens met wat de spraakmakende gemeente „zoete broodjes” noemt. Dat wil zeggen dat hij door middel van de Koningin der Aarde, de pers, aanraking zocht met de ontvoerders.

Om het nog duidelijker en eenvoudiger te zeggen: de ongelukkige vader trachtte te pingelen, en dat was zeker wel het gevaarlijkste en domste wat hij kon doen.

Op het aanbod tot een onderhoud kwam dan ook aanstonds een zeer dreigende waarschuwing het huis van Mijnheer Macmillan binnen, in den vorm van een kort maar duidelijk briefje, dat door een kleine jongen was bezorgd, die zeide het van een hem geheel onbekende man te hebben gekregen met een kwart dollar voor de moeite. In het briefje werd hem de raad gegeven, niet te trachten de zaak op de lange baan te schuiven, maar het geld in contanten op de aangeduide plek en het aangeduide uur te bezorgen. Liet hij dit na, dan kon hij zijn geliefde dochter wel eens niet meer terugzien! En hij moest er voor zorgen, dat de politie onmiddellijk werd teruggeroepen, anders gebeurden er ongelukken.

Mijnheer Macmillan deed in zijn woede, vastbesloten om tot het uiterste te gaan, juist het tegenovergestelde en ging ook met dit briefje naar de politie, haar bezwerend er niet over te spreken.

Wie er dan over gesproken heeft, zal wel nooit onthuld worden, maar den volgenden morgen stond het heele geval weer in geuren en kleuren in de bladen.

Mijnheer Macmillan rukte zich de weinige haren uit het hoofd, hij stelde een nieuwe advertentie op, die hij liet wegbrengen, en waarin hij opnieuw aanraking zocht met een vertrouwensman van de ontvoerders — hij noemde ze netjes, nederig en onderworpen „de heeren, die mijn dochter in bewaring hebben” — en om 10 uur in den morgen werd hem het bezoek aangekondigd van John Raffes.

Wel te verstaan, de groote avonturier liet zich natuurlijk niet onder dien naam aandienen, want hij had leergeld betaald, maar stelde den zwaarlijvigen butler, die er bleek en naargeestig uitzag een kaartje ter hand, waarop gedrukt stond: „A. Dale, Detective.”

Het is zeer wel mogelijk, het is zelfs waarschijnlijk dat mijnheer Macmillan heel weinig lust zou hebben den bezoeker te ontvangen, want particuliere waren zeer duur, en zij bereikten zelden iets, maar voor een weigering kreeg hij geen kans, want mijnheer Dale riep zoo zachtjes, dat hij den zwaarlijvigen butler

gevolgd was, zonder dat deze er iets van merkte en tegelijk met dezen dienenden geest het weelderig werkvertrek van mijnheer Macmillan binnentrad.

Hij nam den verblufften man glimlachend zijn kaartje uit den hand, ging het persoonlijk op de monumentale schrijftafel leggen, waaraan mijnheer MacMillan gezeten was, en zeide nog altijd met dienzelfden glimlach:

— Het spijt mij, mijnheer, en gij moet mij mijn onbescheidenheid vergeven, maar ik vreesde dat U mij misschien niet zoudt willen ontvagen.

— En die vrees was volkomen gerechtvaardigd, mijnheer, gromde Owen MacMillan, na een blik op het visitekaartje te hebben geworpen. Ik houd niet van particuliere detectives. Ik begrijp natuurlijk wel waarom U komt, maar ik zal geen gebruik maken van Uw diensten. Ik heb de politie al in den arm genomen.

— Dat was misschien niet zoo bijzonder verstandig, mijn waarde heer, zeide Raffles, zeer bedaard plaats nemend, en den butler wenkend, dat hij wel kon heengaan. U prikkelde daardoor de ontvoerders, en U maakt hen noodeloos kwaad. Als ik Uw handelwijze goed begrepen heb, dan is U niet van plan den losprijs te betalen?

— Ten minste niet geheel en al! Het is krankzinnig veel! bromde de man voor de schrijftafel. Ik wil onderhandelingen aanknopen, en daar heb ik geen detective bij noodig.

— Zeg dat niet al te snel, en ik ben niet duur! Daarenboven zijn mijn voorwaarden zeer aannemelijk. U betaalt mij pas als ik Uw dochter weer ongedeerd in Uw armen heb teruggevoerd.

De ongelukkige vader keek den bezoeker aandachtig aan, haalde de schouders op en zei:

— Als gij dan volstrekt wilt! En ik behoef niets te betalen voor U geslaagd is?

— Geen cent! Ik wil niets dan eenige inlichtingen!

— Die kan ik U niet verschaffen, want ik weet zelf niets. En de twee briefjes zijn natuurlijk bij de politie.

— Ja dat spreekt van zelf, zeide Raffles in gedachten, terwijl zijn blikken snel door het groote, met verfijnde weelde ingerichte vertrek gingen.

Toen wendde hij zijn gelaat plotseling naar MacMillan en vroeg:

— U trekt zich de zaak waarschijnlijk erg aan, mijnheer MacMillan.

— Tilly is mijn eenig kind mijnheer, zeide

de arme vader naar zijn zakdoek tastend.

— Waarom betaalt U dan de afkoopt som maar niet, zonder verder praatjes.

— Omdat ze krankzinnig hoog is. Ik heb mij nog nooit laten afzetten!

— En als dat treuzelen de bandieten eens woedend maakt? Als zij ongeduldig worden?

— Zij zullen mijn kind niets durven aandoen, zeide MacMillan op doffen toon.

— U beschikt over een optimisme mijn waarde heer, dat menigeen U zou kunnen benijden, hernam Raffles en weer zwierven zijn oogen over het prachtige wapenrek, de kostelijke schilderijen, de damasten gordijnen, het goudlederen behang, de zware meubelen van kostbare houtsoorten, het dikke tapijt op den vloer, dat eenige duizenden moest hebben gekost, want het was een echte Bochara, tot zij tenslotte bleven rusten op het vleezige, licht gebruide gelaat van mijnheer MacMillan.

Plotseling stond hij op, greep zijn hoed, en zeide met een lichte buiging:

— Ik zal mij dan maar als aangesteld beschouwen, mijnheer MacMillan.

— Dat is te zeggen, buiten bezwaar van 's lands schatkist.

— Mijnentwege, maar vindt U mij onbescheiden als ik 20.000 dollar vraag zoodra ik Uw dochter hier weer in huis heb gebracht?

— Geloof U dan waarlijk dat U daar kans toe ziet?

— Als ik dat niet geloofde, mijnheer MacMillan, zou ik geen goed detective zijn.

— Nu dan, — goed. Ik wil niet afdingen, waar het mijn dochter betreft. Als U mij haar terugbezorgt, voor het tijdstip waarop ik dat krankzinnige bedrag moet betalen, dat wil dus zeggen voor overmorgen om 9 uur in den avond, dan betaal ik U 20000 dollar uit! Versta mij wel, — gij zelf moet mij mijn dochter terugbrengen.

— Dat spreekt vanzelf! zeide Raffles met iets van verwondering in zijn stem. De tijd is wel heel kort, maar ik zal mijn best doen. Ziet gij — ik beschik over andere en betere middelen dan de politie.

— Maak er dan een goed gebruik van mijnheer, en breng mij mijn dochter terug, zeide de arme vader zuchtend. Hij wilde schellen, maar Raffles zeide haastig:

— Doe dat niet, ik vind den weg wel zelf, en ik zou nog gaarne een paar vragen stellen aan het personeel.

— Die kunnen U toch niets mededeelen waaraan U iets heeft, zeide MacMillan ongeduldig.

— Laat U dat maar aan mij over, hernam Raffles. Een detective vraagt dikwijls dingen waaraan een gewoon burger zoo spoedig niet zou denken. Adieu, mijnheer MacMillan, of liever tot ziens, want ik hoop te zullen slagen!

Het volgend oogenblik had Raffles het vertrek verlaten, liep de gang teneinde, keerde toen volmaakt onhoorbaar terug, bleef in luisterende houding eenige oogenblikken voor de gesloten deur staan, draaide zich toen langzaam om, en vertrok opnieuw.

Hij ging de prachtige hoofdtrap af, werd in de vestibule opgevangen door den butler, en toen zij beiden bij den voordeur waren vroeg hij:

— Kan ik dat paard eens zien, waarmede Tilly gisteren is uitgereden? Je kunt het gerust doen, want ik ben zooveel door mijnheer MacMillan aangesteld als particulier detective.

De dikke butler haalde slechts zijn schouder op en zei kortaf, de deur openend:

— Daar dat gebouw links op het voorplein. Aan den kant van het huis is de garage, aan de kant van het hek zijn de stallen.

Raffles knikte de man vriendelijk toe en stak een binnenplaats over, die op dit oogenblik van grondschaarschte tienduizenden dollars moest waard zijn. Dat plein was door een hoog, verguld hek van een breede laan afgescheiden, in een der oudste en schilderachtigste wijken van de stad.

Links, een rechten hoek makend met het woonhuis, stond een laag gebouw, vrij lang uitgerekt en met een dak van donkerblauwe pannen. Op den drempel van de open deur

stond een staljongen zwijgend een tuig te poetsen met een bedrukt gezicht. Raffles stapte naar hem toe, drukte hem een geldstuk in de handen, en zei:

— Ik ben als detective in dienst genomen door je meester. Laat mij het paard eens zien dat je jonge meesteres gisteren gebruikt heeft.

Zwijgend ging de jongen den stal binnen, hing het met zilver beslag versierde tuig aan een haak, en keerde terug met een vosruin aan den toom, een groot en fraai dier.

Raffles bekeek het paard eens aandachtig, klopte het tusschen de voorbeenen, tegen de borst, streelde het over de neusgaten, die als zijde aanvoelden, en vroeg toen:

— Was je erbij, toen het paard kwam aanloopen?

— Ik heb het zelf opgevangen.

— Was het dier sterk bezweet?

— Zoo droog als kurk!

— Heb je het paard nooit zien zweeten?

— O ja, dat wel! Tom zweet zelfs nogal gauw.

Raffles stond een oogenblik met halfdichte oogen na te denken, wilde een opmerking maken, bedacht zich en vroeg:

— Jij hebt zeker zelf dat briefje van den zadelknop losgemaakt?

— Ja, en ik bracht het dadelijk aan mijnheer.

Raffles keek nog eens van het mooie rijdier naar den stalknecht, van den knecht weer naar het paard, draaide zich toen om, en wandelde fluitend in de richting van het hek, een waar kunststuk van smeedwerk.

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

DE ONDERWERELD VAN LOS ANGELES.

Het Moonshine Palace onder leiding van Hank Moore staat in een niet al te goede reuk, zeker niet in de laatste weken, want er hadden zich daar dingen afgespeeld meer onder dan boven den grond echter, die slechts gedeeltelijk tot de buitenwereld waren doorgedrongen, maar dat weinige was ruimschoots voldoende geweest om te onthullen — als dat nog noodig ware — dat mijnheer Moore zijn rijkdommen nog op andere wijze dan alleen maar door het exploiteeren van een reusachtig clandestien drankhuis had bijeengegaard.

Zoo stond het bijvoorbeeld als een paal boven water, ofschoon het nimmer bewezen werd, daar de medewerking van de politie tot bijeenbrenging van het onmisbare bewijsmateriaal, alles te wenschen had overgelaten, dat de kelders en wat daaraan annex was, onder het groote plezierhuis dienst hadden gedaan bij de ontvoering of liever de poging daartoe, van een beroemde filmster.

Hank Moore echter ontsprong den dans — booze tongen verzekerden, dat dit gebaar hem vijftientig duizend dollar had gekost — de politie vond die kelders daar beneden heel gewone kelders, zij ontdekte geen geheime gangen, en Moore kwam er met een vermaning af.

Het Moonshine Palace was een nieuw gebouw op een zeer oude grond opgetrokken, dicht bij de kust, tamelijk afgezonderd gelegen, en bereikbaar langs een voortreffelijken weg, die feitelijk geen ander doel had, voorloopig tenminste, dan Los Angeles te verbinden met het dans- en whiskeypaleis van Hank Moore.

Het was nu in een van de kelders onder dat huis, welke de politie ondanks al haar ijver onmogelijk had kunnen vinden, dat op den tweeden avond na de ontvoering van Tilly MacMillan, een zestal mannen bijeen waren, die daar schijnbar met een bepaald doel waren gekomen. Zij waren allen keurig gekleed, en op eenigen afstand zou men hen zelfs voor heeren kunnen houden, ofschoon een menschenkenner nooit die vergissing zou begaan, en men moet zich ook den kelder volstrekt niet somber, kil en vochtig voorstellen, als een vertrek duister

en naakt, waar de ratten zoo maar over den vermolmden vloer liepen, want het was een zeer goed gemeubelde kamer, met niets bijzonders eraan, dan dat zij niet boven maar onder den grond was gelegen, en dus geen venster bezat, zoodat zij voortdurend kunstmatig verlicht moest worden.

Er was een installatie voor centrale verwarming, er lag een dik kleed op den vloer, de wanden waren halverwege beschoten met licht eikenhout; van het midden der lage zoldering hing een uiterst modern electrisch verlichtingsgarnituur af, en er stonden gemakkelijke stoelen en lage tafels.

Het zag er ongeveer uit als een conversatiezaal van een sociëteit, en dat was het dan ook in zekeren zin.

Er was één deur in dit vertrek, tenminste één die zichtbaar was, maar de heer Hank Moore trad op dit oogenblik binnen door een opening in den wand, die deel uitmaakte van het beschot, en die zelfs door een geoeffend oog niet zoo gemakkelijk ontdekt zou zijn geworden. Van een knop of van scharnieren was tenminste niets te bespeuren, en toen de eigenaar van het Moonshine Palace eenmaal binnen was, klapte het deurtje weer achter hem dicht, zonder een spoor van zijn aanwezigheid te verraden.

Moore verzekerde steeds vol trots van zich zelf, dat hij een 100 procents Amerikaan was, maar hij had dan toch nog een sterken Ierschen inslag! Zijn voorhoofd was laag, zijn kaken waren breed en deden aan die van een bulldog denken, zijn jukbeenderen sprongen een weinig vooruit, en zijn groengrijze oogen lagen diep in de kassen.

En verder werd zijn Iersche afkomst nog gekenschetst door een bos vuurrood haar, dat hij slechts met heel veel moeite en uitgaven aan haarwatertjes en vet, tijdelijk in bedwang wist te houden.

Ook Moore was in avondtoilet, trouwens hij droeg zijn smoking om zoo te zeggen dag en nacht. Wel wat zonderling stak daarbij zijn lange houten pijp af, want Moore had zich aangewend nooit anders dan pijpen te rooken.

De vrienden wisten zelfs al dat hij naderde voor hij nog goed en wel te zien was, want hij rookte een zeer bijzondere soort tabak, met een geurige aroma, die speciaal voor hem werd gekweekt op Cuba.

Hij nam dadelijk zijn grooten pijp uit zijn mond, voor 9/10 gevuld met valsche tanden, begon onmiddellijk, rondziende in den kring:

— Zijn jullie het er nu over eens?

— Neen! antwoordde een man met grijzend haar die luisterde naar den naam van Ted Coale.

Hij had een gelaat, dat vroeger misschien fijn en aristocratisch was geweest, maar dat vergroefd was onder den invloed van den drank, en van allerlei booze hartstochten.

— We snappen er geen sikkepit van! zeide de man die naast hem zat, dat was Jassy Floherty, nauwelijks drie of vierentwintig jaar, met een bleek, smal, sluw gezicht waarin twee gevaarlijke, stekende oogen glinsterden.

Hij droeg een tijn kneveltje à la Menjou. Moore haalde zijn breede schouders op en knorde:

— Maar dat kan niet zoo blijven! Orde moet er zijn! Wanneer er wordt gekidnapped, tenminste wanneer het door menschen van „De Roode Cirkei” gebeurt, dan wil ik daar in gekend worden! Ik sta niet voor de aardigheid aan het hoofd van de afdeling Los Angeles. En ik moet en ik zal weten wie het geweest zijn, die buiten mijn voorkennis en goedkeuring om, dat meisje MacMillan hebben opgeborgen.

— Misschien hebben anderen het gedaan. Lui van een concurreerende troep, die onzen naam hebben gebruikt, zei een derde van de mannen, die daar allen rustig in hun gemakkelijke stoelen waren gezeten, en hun sigaretten of dure sigaren rookte.

— Dan zouden zij zich leelijk in hun vingers kunnen snijden, Mac Loader, zei Moore kwaadaardig. Het is nu eenmaal onder de gangs overeengekomen, dat wij allemaal eerlijk voor onzen naam zouden uitkomen. En als deze of gene zich daar niet aan houdt, dan moesten jullie hem maar eens mee nemen op een ritje, ha, ha, ha.

— Daarvoor zou je ze eerst moeten hebben, zeide Ted Coale schouderophalend. Ik moet je zeggen dat ik er geen steek van begrijp. Het moet het werk van ongeorganiseerden zijn. Jullie weten dat ik vrienden heb bij „De Groene Ster”, die weten van niets en begrijpen er evenmin iets van. Mijn broer is lid van „De Diamanten Spin” en die stond er ook van op te kijken. De spin houdt zich niet met dit

onderdeel, op en blijft zich liever houden aan het smokkelen van drank, zoolang het nog een beetje winst afwerpt.

— Het gaat mijn begrip te boven!

Het bleef eenige oogenblikken stil, en toen hernam Moore, die nadenkend voor zich uit op het vloerkleed had gestaard:

— Toch moeten jullie blijven zoeken. We kunnen zooiets niet ongestraft toelaten — als de ongeorganiseerde beunhazen zulke zaakjes gaan opknappen, zonder een cent aan de centrale kas af te dragen, dan kan het vakverbond wel opdoeken! Wij kunnen toch onze advocaten niet met lucht betalen! Kost de politie soms niets? Kijkt de commissaris een andere kant uit, alleen terwille van onze mooie blauwe oogen? Voor dat alles moet geld zijn, en ongeorganiseerde onderkruipers zal ik hier niet dulden.

— Wij vragen niets liever dan je van dienst te zijn chef! zeide Jassy Floherty. Maar zie je, we hebben geen houvast. Je kunt toch niet in ernst meenen, dat wij zelve in de bergen gaan zoeken, waar ze de meid verstoppt hebben? — Waarom eigenlijk niet? Jij weet er den weg, Jassy!

— Malligheid! hernam de jonge man kortaf. Jij weet beter dan wie ook, Moore, dat je daarvoor een heele compagnie noodig hebt, als je zonder eenig aanknooppingspunt bent. Misschien als je tien man kon missen om met me mee te gaan — maar veel liehebberij heb ik er niet in.

— Dat is hier de vraag niet, hernam Moore; plotseling verstrakte zijn gezicht en kreeg een wreede uitdrukking en zijn stem klonk ijskoud. Je hebt te doen wat je wordt opgedragen, Floherty. Maar tien mannen kan ik op net oogenblik niet missen. We vervooekt, die kerels die het deden, zullen ervan rusten. Ongeorganiseerd of leden van een bende, ze hebben onzen naam misbruikt en daar staat een zware straf op, volgens onze ongeschreven statuten.

— Het is erger dan valseheid in gescurate, zeide een vrij lange man, met een knap, regelmatig, maar door de pokken geschonden gelaat, die nog geen woord gezegd had.

— Wij zijn van jou nooit zeker of je een grapje bedoelt, Mike Armstrong, zeide Moore streng. Maar laat ik jou als nieuweling een raad geven, op je woorden te passen. Het is om een drommel geen zaak om er grappen over te maken. En overigens — je bent nog te kort bij ons om je mond te mogen open doen. Ik had je zeker niet aangenomen, zonder die uitstekende aanbeveling van mijn vriend Ben Hudson. Maar daar valt mij iets in, Armstrong.

Jammer dat ik daar niet eerder aan heb gedacht. Je hebt niet je proefstuk ingeleverd man. Feitelijk behoeven we je dus niet eens als lid te beschouwen. Dat moest jij dus nu eens opknappen.

— Wat, vroeg Armstrong tamelijk onnoozel.

— Onderzoeken, nieuwelings, wie er de brutaliteit heeft gehad, zonder mijn toestemming, die meid van MacMillan te ontvoeren en er zulk een hooge losprijs voor te vragen.

Er ging een gemompel door het vertrek en Jassy Floherty zei minachtend:

— Dat is toch niets voor hem, Moore!

— Hoe kan je dat met zooveel zekerheid zeggen Floherty, vroeg Armstrong gekrenkt.

Heb jij me ooit aan het werk gezien? Chef die opdracht neem ik aan, en ik zal jullie wel eens toonen dat ik niet de domoor ben waar jullie me voor aanzien. Maar dan moet ik ook nauwkeurig weten, wat jullie eigenlijk van me verangt.

— Daarover hebben anderen niets te zeggen, dat bepaal ik, riep Moore kwaad.

Hij kwam wat dichterbij Armstrong toe, blies een geurige rookwolk uit, die den ander aan het hoesten bracht, nam hem eens goed op en zei toen afgemeten:

— Ik zal jou een kans geven, Armstrong. Eigenlijk ligt het afleggen van een examen op een geheel ander gebied. — Wij hebben meer aan menschen die goed met een proppenschieter kunnen omgaan, zei Mac Loader.

— Moore nam zijn pijp uit zijn mond, keek de spreker uit de hoogte aan, en zeide op een snijdende toon:

— Vergis ik me, of werd ik in de rede gevallen. Houd jij je snater, Loader als ik hier een officieele opdracht geef. Dus nog eens Armstrong, ik geef je een kans. Waar het om gaat, weet je. De onderwereld begrijpt er niets van en is er geschokt over dat andere lui een meisje ontvoerd hebben zonder voorafgaand overleg. Menschen van „De Roode Cirkel” hebben het in ieder geval niet gedaan, dat staat vast. Maar als dat wel zoo mocht zijn — zullen wij hun mores leeren, die de reglementen hebben durven overtreden. Ik draag je dus op te onderzoeken wie het gedaan hebben.

— U weet zeker wel de ernst van Uw opdracht, chef, vroeg Armstrong langs zijn neus. U weet dat ik er mijn hachje bij kan inschieten.

— Dat weet ik, en de jongens hier hoeven je waarijk niet minachtend te bejegenen, als je dit er goed afbrengt! Want ze kennen jou nog niet als aspirant-lid van de bende, de kerels die de welp van MacMillan ontvoerd hebben,

ze houden je misschien voor een detective, en voor alle zekerheid zullen ze probeeren je neer te leggen, zoodra je op hun spoor bent. Als je dit er goed afbrengt, Armstrong en je ontdekt wie dit vergriep tegen de discipline pleegden, dan wordt je onmiddellijk voor vast aangesteld bij de bend van „De Roode Cirkel”. Verondersteld natuurlijk dat je dan nog leeft.

— Dat hoop ik, chef, zeide Armstrong met een wrang glimlachje. Hoeveel tijd geeft U mij?

Moore krabde zich even in zijn bos rood haar, kneep zijn grijsgroene oogen bijna heelemaal dicht, dacht even na, en gaf toen ten antwoord:

— Natuurlijk zou ik het graag willen weten voordat de losprijs moet worden uitbetaald. Maar dat is overmorgen al en al heb jij geloof ik meer in je kersenpit, dan men op het eerste gezicht zou vermoeden — aan twee dagen heb je natuurlijk niet genoeg. Neem er een week voor — daar. Dan hebben ze de pitten al binnen maar ik wil mijn eigen pijp opvreten als ik zal toestaan, dat ze die duiten houden! Dat zal hun straf zijn, omdat ze op hun eigen gezag dit zaakje op touw hebben gezet.

Armstrong stond langzaam uit zijn gemakkelijke stoei, rekte zijn lichaam eens, wandelde heel kalm naar de deur, en zei, reeds bijna op den drempel staande:

— Dan zal ik maar dadelijk aan het werk gaan, chef. Hallo, jongens — tot kijk!

Er volgde een onduidelijk gebrom, waaruit men met wat goeden wil een wedergroet kon verstaan, en toen ging de deur weer dicht en na eenige oogenblikken zei Ted Coale, mismoedig zijn grijs hoofd schuddend:

— Neem me niet kwalijk, Moore, maar die jongen ziet er niet uit of hij je opdracht ten uitvoer zal brengen!

— Een suffer, die niet eens zelf een browning kan laden, zeide Jassy Floherty.

— Een papkind, dat dronken wordt van drie glazen Whisky, riep Mac Loader verontwaardigd.

— Een slappeling, die de girls uit de weg gaat! zeide minachtend een vierde.

— Een kip zonder kop, met niet genoeg hersens, om een postzegel op een brief te plakken hoonde de vijfde.

— Een doetje, dat wegloupt als hij een agent ziet, en dat bij den commissaris van politie zal gaan vragen, of die soms weet wie die meid van MacMillan gestolen heeft!

— Kalm maar afwachten, jongens, en nooit oordeelen voor den tijd! klonk een rustige stem.

De deur was weer onhoorbaar opengegaan, en Armstrong stak een grijnzend gelaat om de hoek.

Toen haalde hij heel rustig een revolver uit zijn zak, hief ze op en vervolgde :

— Kan ik niet met een schietwapen omgaan? Zie jullie die punaise, daar in den muur?

Reeds klonk de scherpe knal van het schot — de punaise was nergens meer te zien en toch was er afstand van meer dan 12 meter tusschen de deur en de muur, waarin hij geschoten had gezeten.

— Tot ziens dan jongens, zeide Armstrong opgewekt, en toen ging hij voorgoed weg, en liet een half dozijn verbuifte mannen achter, leden van de onderwereld, die anders niet zoo spoedig op hun neus keken, en een hoonlachenden Moore, die met gulle hand, standjes begon uit te deelen.

Armstrong liep heel bedaard een lange gang ten einde, beklom een trap, ging een soort van schilwacht voorbij, die een zware deur bewaakte, moest nog een aantal gangen volgen, en kwam tenslotte uit aan den achterkant van de prachtige vestibule van het Moonshine palace, zelfs in Los Angeles beroemd, dat toch heel wat van die vestibules kende. Zachtjes voor zich heen fluitend, liet hij zich in de vestiaire zijn overjas en hoed geven, kocht bij het bloemenmeisje een ruikertje voor zijn knoopsgat, en sienterde de straat op, in de richting van Los Angeles.

De inrichting van Hank Moore was al zoo bekend en gezocht, dat men een voorloopge parkeerplaats had moeten inrichten op een haastig beklinkerd stuk grond, schuin tegenover het iraaie, helverlichte huis, met zijn door een schijnwerper verlichten toren.

Armstrong stak de straat over, ging zijn wagen uit de rij halen en reed blijkbaar in de beste stemming van de wereld, de weg naar Los Angeles op.

Hij ging de eerste de beste telefooncel binnen, wierp een geldstukje in de automaat noemde een nummer en sprak in het toestel :

— Goed afgelopen. Staat Henderson nog op post bij het huis van MacMillan? Dan kan je hem nu wel gaan afhalen. Berichten van hem? Is er iemand met een pakje het huis uitgegaan? Ja, dat is jammer — maar hij had nu eenmaal last gekregen om te blijven waar hij was. Het is misschien nog wel te ontdekken waar dat pakje gebleven is. In ieder geval moet ik beslist morgen ochtend de eerste post in handen hebben, hoe dan ook, die bij MacMillan bezorgd wordt.

Armstrong luisterde nog even, hing het toestel op, verliet de telefooncel en bromde vergenoegd :

— Ja, ik zal dit raadselachtige geval ophelderen, Hank Moore, maar niet voor jouw genoegen of jouw voordeel!

Hij nam weer plaats in de auto, reed verder, stalde den snellen wagen in een zeer groote garage, waar er minstens een honderd stonden, nam zijn bewijsnummer in ontvangst, en begaf zich tenslotte naar een klein hotel, een ouderwetsche bescheiden inrichting voor kleine beurzen.

Hij nam daar in de lounge plaats, nam een blad, zocht daar iets in en was nog aan het lezen, toen er een zwaargebouwde neger het vertrek binnentrad, in gezelschap van een kleiner man.

Zij bleven bij den deur staan en namen volstrekt geen notitie van Armstrong, maar even nadat deze was opgestaan en de lounge weer verlaten had, volgden zij hem en haalden hem op straat in.

Die drie mannen waren John Raffles, Charles Brand, zijn helper, en de reus, de brave geweldenaar James Henderson, gewoonlijk chauffeur, en voor deze speciale gelegenheid neger!

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

NADERE ONTDEKKINGEN.

Raffles woonde nog altijd in de eenzame bungalow, een zeer eenvoudig landhuis, aan den weg tusschen Los Angeles en Palm Beach dat hem zeer goed beviel en voor zijn speciale doeleinden uiterst geschikt was.

Het was vrij hoog gelegen, het had vensters naar alle kanten, het was geen tien minuten loopens van de kust, waar dag en nacht een snelle motorboot gereed lag om in geval van nood dadelijk dienst te kunnen doen, en het huis was zeer moeilijk onopgemerkt te naderen, behalve misschien des nachts — maar de nachten in Los Angeles zijn meestentijds zeer heider!

Er tette dan ook niemand op, toen, vrij diep in den nacht een auto daar ter plaatse een zijweg insloeg, die nog verre van ideaal was, toen nogmaals opzij atzwenkte, en, nadat Henderson de deur er van was gaan openen, een van die kleine garages binnenreed, zonder welke tegenwoordig bijna geen enkele villa denkbaar is, maar die, maar juist ruimte bieden voor een niet al te groote wagen.

Terwijl de reus zich bezighield met het aftappen van de benzine, en de wagen aan een grondig onderzoek onderwierp, iets wat Henderson zich nooit zou laten ontnemen, zelfs niet al was hij vermoeid en slaperig, gingen Raffles en Brand hun huis binnen, sloten de deur, maakten licht, gingen het eenvoudige woonvertrek binnen, na zich van hun overjassen te hebben ontdaan, vielen in een stoel neer, en keken elkander een oogenblikje zwijgend aan, totdat Brand vroeg, vol spanning en niet zonder angst in zijn stem:

— Wel?

— Wel, het is gegaan zooals ik dacht, mij is opgedragen, te onderzoeken, wie het meisje hebben en voert.

Brand en Raffles eenige oogenblikken

zwijgend aan, en hernam toen:

— En — heb je die opdracht aanvaard?

— Welk een vraag! Natuurlijk heb ik dat.

— Je weet, dat je je in levensgevaar begeeft, door dat te doen?

— Geen zorg, Brand, dat weet je immers. Overigens, ik kan niet inzien, dat, wat ik nu ga verrichten, gevaarlijker zou kunnen zijn, dan wat ik deed, toen ik als Armstrong bij hen indrong, gewapend met een keurig vervalschte aanbeveling van Ben Hudson, den vriend van Moore.

— Maar het stuk was niet nagemaakt! Wij hebben het Armstrong eenvoudig afgenomen, zonder dat hij er iets van gemerkt heeft! Het stuk was volkomen echt en het slaat ook op een echten Armstrong, die alleen maar verhinderd is om te verschijnen.

— En het motief van die verandering draagt den naam Henderson, zeide Raffles lachend. Hij heeft den schelm wel wat erg hard geraakt, die nacht in de plezierwijk, omstreeks een week geleden, en nu ligt de arme kerel voor minstens nog een week of een paar weken, in het gasthuis, nog altijd voor de helft bewusteloos, en zonder het minste stukje papier, waaruit zijn identiteit zou kunnen blijken!

— Omdat jij die papieren had, en ermede naar Moore bent gegaan, die je dadelijk met open armen heeft ontvangen als de bescherming van zijn dierbaren vriend Ben! Met dat al liep ik even lief over een staaidraad, die den Niagara zou overspannen! Ieder oogenblik kun je neerstorten in den gapenden aëgrond!

— Het zal zuik een vaart niet loopen! Armstrong komt de eerste week niet te voorschijn en in dien tijd kan er zeer veel zijn gebeurd. Heb je de brandkast van Moore wel eens gezien.

— Ik, neen!

— Ik wel Brand. Ik heb dat voorrecht gehad en ik kan je zeggen dat het een prachtig meubel is, bijna geheel ingemetseld in beton, soort van kluis zooals men ze in de groote banken vindt — maar niet ganschelijk onaan-tastbaar!

De hoofdzaak is echter dat er iets inzit. Onze Moore moet al heel wat bijeengestolen hebben in zijn leven.

— Geen wonder! hij heeft den bloeitijd van den smokkelhandel meegemaakt — en de handel in blanke slavinnen is hem ook niet vreemd. Apropos, hoe staat het met Madge Ponce, met „Red Madge“?

— Hoezoo?

— Houd je niet onnoozel, want daartoe is de zaak veel te gevaarlijk. De vriendin van Moore heeft een goed oogje op je — en nu druk ik mij zeer gematigd uit! Het verwondert me zelfs dat de man het nog niet gemerkt heeft.

— Waarom zou hij het speciaal van mij hebben moeten merken, terwijl het hem al bij tientallen andere mannen ontgaan is, vroeg Raffles schouderophalend.

— Dat was heel iets anders, dat was meer — laat ik het een onschuldige flirt noemen. Dit is liefde — 18 karaats, of ik heb er geen verstand meer van! Ik heb wel eens tersuiks naar haar gekeken, terwijl ik als onschuldig bezoeker in de danszaal van het Moonshine Palace zat, en jij daar omging met het smokkelgespuis en de kidnappers, alsof je nooit anders gewend was geweest! Ze is dol op je, smoorlijk verliefd! En ik zeg je, Edward, neem je in acht! Als Moore werkelijk jaloersch wordt, ai was je duizend maal, de beschermeling van Ben Hudson, hij zou zich op een verschrikkelijke wijze op je wreken.

— Ik geef voor die jalouzie geen aanleiding, Brand!

— Mijn hemel men zou zeggen dat je van dergelijke dingen niet het minste verstand hebt. Voor een jaloersche man doet het er immers niets toe van welke zijde de aanstoot komt — en of de eene partij schuldiger is dan de andere. Ik herhaal je — houd Red Madge zoo ver mogelijk van je af, anders gebeuren er ongelukken!

— Maar ik verlang niets liever. Spreek over iets anders.

— Mijntwege, wantrouwt niemand je, Edward.

— Niemand. Hoe zou dat ook mogelijk zijn? Niemand van de schurken heeft Armstrong ooit gezien. Ook Moore kent hem niet. Neen.

in dat opzicht ben ik volkomen gerust.

— En — heb je iets ontdekt? Waarin bestaat eigenlijk je opdracht?

— Mijn ontdekking houdt met die opdracht verband. Er is reden genoeg voor verbazing, Brand. In de onderwereld heeft men nameijk niet het flauwste vermoeden wie Tilly Mac-Millan kan hebben ontvoerd.

— Dat is zonderling, riep Brand verbaasd uit.

— Niet waar? Het is des te zonderlinger, omdat er onder de bandieten een strenge tucht heerscht en omdat hun organisatie niet toelaat dat zij individueel in zulke zeer belangrijke zaken optreden. De ontvoering is gepiegd door leden van „De Roode Cirkel.“ Moore is daar afdeelingsschef van, maar hij weet van niets — en hij is woedend omdat hij niets weet!

— Dat is vreemd, zeide Brand afgemeten.

— Er zijn nog meer vreemde dingen, Brand! Ik zag vandaag het paard, dat geheel alleen zijn stal is komen opzoeken, nadat zijn meesteres ontvoerd was.

— Dat is niet zoo vreemd, Edward. Dat gebeurt wel meer. Er zijn voorbeelden bekend van paarden, die uren ver naar hun stal zijn komen terugloopen.

Dat feit op zichzelf treft mij ook niet zoozeer — ofschoon de voorbeelden dat een ruiterspaard ongehinderd door een deel van een drukke stad loopt uiterst zeldzaam zijn. Er is echter iets anders. Ik sprak met den staljongen, en vroeg hem naar den staat van het dier. Hij zeide mij dat de vosruin, die anders vrij gauw zweet, geheel droog zijn stal bereikte. Waar het nu vaststaat dat de ontvoering moet hebben plaats gehad in de buurt van Pasadena — — —

— Waarom staat dat vast?

— Omdat boeren daar in de buurt paard en amazone hebben gezien — en Tilly Macmillan is geen persoontje dat men zoo gemakkelijk met een ander verwasselt.

Zij had al een zekeren roem verworven, en men kende haar en haar rijpaard in de omgeving heel goed. Nu was het op een dag van de ontvoering zeer arukkend en de vraag mag gesteld worden: hoe kwam dat vruugzweetende paard op een gloeiendheeten dag na een georocceue marsch van een uur of drie, kurkdroog naar zijn stal terug!

— Misschien — zou het kunnen zijn dat de vosruin onderweg ergens heert aangelegd? Ik bedoe! — kan hij niet hebben uitgerust?

— Dat zou dan voor de eerste maal in de geschiedenis zijn, Brand. Een paard dat door zijn instinct stalwaarts wordt gedreven, dat

loopt ook aan een stuk door, al zou het er bij neervallen. Neen, het blijft een zonderlinge geschiedenis. Natuurlijk kan het een truc zijn van de ontvoerders, ofschoon ik dan op mijn woord de reden niet goed zou begrijpen. Ik voor mij vind het veel merkwaardiger dat de chef van „De Roode Cirkel” niets weet!

— En nu je opdracht?

— Die luidt, dat ik moet trachten te ontdekken, waarom hij niets weet, of wie het meisje hebben ontvoerd, hetgeen op hetzelfde neerkomt.

— Maar welk nut kan die opdracht je opleveren?

— Grooter nut dan je denkt, want ik kan nu op plaatsen komen, geholpen door de bandieten, waar ik anders niet zoo gemakkelijk zou kunnen doordringen.

— Heb je nog kans gezien in den loop van den dag het termiet te krijgen, waarom ik je gevraagd heb?

— Ik heb er drie ons van kunnen veroveren, gemakkelijk was het lang niet, waar voor heb je het nodig?

— Ik sprak je al over de verleidelijke brandkast van Moore, Brand.

— Dat meen je toch niet in ernst, riep Brand verschrikt uit.

— Met zulke dingen spot ik nooit, dat weet je wel, gaf Raffles ten antwoord, en nu zullen wij gaan slapen, want je moet er morgen tijdig op uit. Ik ga trouwens met je mee, en zal wachten tot je mij de post komt brengen, in een naburige Speak-easy, waarvan de eigenaar een dikke vriend is van Moore. Zeg Henderson, dat hij eindelijk van de auto afblijft en ook moet gaan slapen.

— En jij?

— Ik zal ook zoo gauw mogelijk mijn bed opzoeken, maar ik wilde wel eerst het mengsel maken, volgens mijn eigen vinding, waarvan het termiet het hoofdbestanddeel is. Het moet een stevige kast zijn, die bestand is tegen de inwerking van mijn mengseltje!

Brand zuchtte het hoofd, maar hij zei niets, bereidde een zeer eenvoudig souper — men deed niet veel aan lekker eten in de omgeving van Raffles, als er een groote onderneming op til was — en ging naar zijn kleine slaapkamer, en vijf minuten later sliep hij al, want aan het doffe gebrom van de branding op de rotsachtige kust was hij in die weken al gewend geraakt.

Den volgende morgen was hij om zes uur al weer op, kiedde zich haastig aan en moest toch ondervinden dat Raffles, die nauwelijks

3 uur had geslapen, hem al weer voor was geweest, en aan zijn ontbijt zat, frisch als een hoentje, glimlachend en met zijn sterke, witte tanden het vrij oudbakken brood vermaalde en de thee dronk die Henderson reeds voor hem had gezet.

Nog geen volle vijf minuten later bevonden de twee mannen zich reeds op weg naar de stad, in de snelle auto gezeten, die door Henderson keurig was schoongemaakt.

De wagen hield stil voor een huis, dat er zoo op het eerste gezicht heel onschuldig uitzag, en niet afweek van de omgevende.

Maar naast dat huis was een heel smal slopje, wat men we een snijding noemt en als men die snijding inliep en op een bijzondere wijze klopte op het hout van een lage, groen geschilderde deur, dan werd er in die deur een judasluikje geopend, twee scherpe oogen namen U aandachtig op, men wachtte rustig op Uw wachtwoord en als ook dat klopte, dat werd zij binnen gelaten, en opgenomen in den kring van drinkers, die tegen het middernachteijke uur het uitgebreidste was.

Dat was het huis van Moore's vriend, den man van de Speak-easy.

Op den hoek van dit slopje namen de twee mannen haastig afscheid met een handdruk, zonder verder nog een woord met elkaar te wisselen. Henderson echter was volgens zijn instructies dadelijk verder gereden met de auto. Dat alles klopte zoo voortreffelijk, alsof het herhaalde malen gerepeteerd was — en feitelijk was het dan ook zoo. Door een langjarig samenwerken waren alle handelingen van die drie mannen zoo nauwkeurig op elkaar ingesteld, alsof zij de raderen waren van een goed geregeld uurwerk.

Zonder een seconde te verliezen liep Brand in de richting van het huis van MacMillan. Ondertusschen raadpleegde hij zijn horloge. Het was nog heel vroeg, ten minste voor den gemiddelden stedeling, want de arbeiders hadden zich meerendeels naar hun werkplaatsen, fabrieken en ateliers begeven.

Brand bemerkte dat hij nog omstreeks 10 minuten had, voordat de postbeambte met de eerste bestelling zou komen opdagen. Maar nog op dit oogenblik begreep hij niet wat Raffles eigenlijk beoogde met deze gevaarrijke rooi van poststukken, al zou hij dan ook slechts tijdelijk zijn.

Die rooi zelf kwam hem intusschen al vrij eenvoudig voor, tenminste wanneer alles verliep, zooals men het normaliter mocht verwachten.

Hij begon met zich verdekt op te stellen terzijde van een bloemenkiosk, die hem geheel van het oog onttrok en wachtte rustig zijn kans af.

Daar kwam de besteller reeds aan, met een geweldige tasch om de schouder, die reeds voor de helft geledigd was.

Hij schelde huis aan huis aan, en gaf de brieven aan de dienstmeisjes of de portiers, zooals dat in de meeste groote steden van Amerika gebruikelijk is.

Voortdurend kwam hij naderbij, een dikke, zweetende man, met een rood gezicht, en voortdurend werd het pak in zijn handen kleiner en nu beklom hij de drie marmeren treden voor de huisdeur van MacMillan en schelde aan en op hetzelfde oogenblik verliet Brand zijn observatiepost en slenterde rustig op diezelfde deur toe, die hij bereikte op hetzelfde oogenblik dat zij werd geopend door een nog slaperigen en kwalijk gehumeurden butler.

Brand hield zich bescheiden een weinig terzij, en zag toe hoe de besteller een twaalftal brieven overhandigde en een paar poststukken. Dadelijk daarop ging de man weer verder.

Brand echter vroeg op zijn vriendelijksten toon aan den butler, die hem verwonderd opnam:

— Zou ik mijnheer MacMillan even kunnen spreken, vriend?

De butler scheen een oogenblik in beraad te staan en gaf niet aanstonds antwoord, maar nam de bezoeker aandachtig op. Het behoeft niet te worden betwijfeld, dat hij zonder een woord aan de zaak te verspillen, de deur voor den neus van den bezoeker zou hebben dichtgeworpen, als die er anders had uitgezien dan hij deed. Maar een goede butler moet verstand hebben van kleederen, en de kleeren die de bezoeker droeg, waren van voortreffelijke hoedanigheid.

De butler, nog altijd met de brieven in zijn hand, maar reeds onderweg naar de zware, gepolitoerde wandtafel, waarop hij de post steeds piacht neer te leggen, was dus alleen maar verbaasd, en zeide:

— Het spijt mij, mijnheer maar het is nog wel zeer vroeg. Als het dus geen heel belangrijke zaak is — — —

— Maar dat is het huist wel! antwoordde Brand.

— Kunt U mij de boodschap niet geven, Mijnheer is werkelijk niet bij de hand voor over anderhalf uur. Hij ontvangt nooit zoo vroeg bezoekers, hernam de butler, en wierp

het stapeltje poststukken op de wandtafel.

Brand, die geen van zijn bewegingen uit het oog had verloren, begaf zich op zijn beurt naar die tafel, en onder het spreken wist hij zich zoo te draaien dat hij zich met den rug naar die tafel plaatste, en zodoende den butler het gezicht op de brieven ontnam.

Brand was altijd een voortreffelijk amateur-goochelaar geweest, en het kostte hem al heel weinig moeite, terwijl hij door druk praten de aandacht van den butler afleidde, achter zijn rug met de linkerhand de poststukken te schiften, de brieven in een achterzak te laten verdwijnen, en de kranten en tijdschriften, boven op het tafeltje te laten liggen.

Ondertusschen gebaarde hij heftig met zijn rechterhand, waarin hij zijn ijne glacee handschoenen vasthield, en poogde den butler uit te leggen, dat hij mijnheer MacMillan moest spreken, waarop deze zijn leedwezen betuigde, en Brand niet verder aandrong en beoefde over twee uur terug te komen, en daarop de terugtocht aanvaardde met een onschuldig gezicht en de brieven in zijn achterzak.

Hij repte zich zoo snel hij kon naar het slop trad er binnen, en klopte op de groengeschilderde deur op de wijze, welke Raffles hem had voorgeschreven. Omdat het echter nog zoo vroeg was, duurde het eenigen tijd, voor het luikje zich opende, en een paffterig gezicht met oogen, nog dik van slaap, te zien kwam.

Brand zei het wachtwoord, werd binnengelaten, vond in een overigens volkomen verlaten vertrek, Raffles, die even aan een glas cognac had genipt, en overhandigde hem de brieven, zwijgend maar met een veelbetekennenden glimlach.

Raffles las haastig de adressen, keek naar de gedrukte hooften die op een paar enveloppen stonden, hield tenslotte twee brieven over, die hij aandachtig bekeek, scheen toen zijn keus te hebben bepaald, en maakte een van die brieven handig en snel open met behulp van een zilveren tafelmessje, waarvan hij het lemmet in de vlam van een kaars behoornijk warm had gemaakt.

Het behoert nauwelijks te worden gezegd dat bij die kleine manipulatie niemand anders aanwezig was dan Brand.

De gom van de enveloppe smolt, Raffles kon ze zoo gemakkelijk openen, zonder iets te scheuren, naaide er een brief uit, die, in tegenstelling met het adres met de hand was geschreven, ras hem vlug door, vouwde hem weer op, maakte snel een aantekening in zijn

opschrijfboekje, en zijn gelaat vertoonde een mengeling van spot, verbazing en voldoening, toen hij half tusschen de tanden bromde :

— Ik had het al half en half verwacht.

— Wat had je verwacht, Edward?

— Neen, niet hier — de muren hebben hier ooren ! Hier, ga die brieven zoo spoedig mogelijk

weer brengen waar je ze zoo knaphandig hebt ontvreemd, en kon dan onmiddellijk naar den hoek van de Washington Street. Er is werk aan den winkel mijn waarde ! Waarschijnlijk kan die goede MacMillan nog in den loop van dezen dag zijn geliefde dochter in de armen sluiten !

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

RED MADGE IS JALOERSCH.

Dit was dus de derde dag na de ontvoering van Tilly MacMillan en in de ochtenbladen konden de lezers een aankondiging aantreffen, waarin de beklagenswaardige vader mededeelde, dat hij een bedrag van twintig duizend dollar uitloofde aan degenen, die hem zijn dochter weder in de armen zou voeren.

Het geval baarde hoe langer hoe meer opzien; alle bladen hadden er groote artikelen over, men sprak over bijna niets anders dan over de ontvoering van het meisje en over haar kansen, levend uit de handen van de bandieten te worden gered.

Die kansen geleken wel zeer klein, nu de onvoorzichtige vader in zijn wanhoop de waarschuwingen der ontvoerders in den wind had geslagen en de politie nog altijd in alle richtingen te Pasadena, zoowel als in Wilmington, in Hollywood en San Pedro, en ook in Los Angeles zelve met koortsachtigen ijver zocht.

Er hadden zelfs al arrestaties plaats gehad, maar wegens ieder gebrek aan bewijs had men die arrestanten weer op vrije voeten moeten stellen.

Raffles had een zeer drukken dag. Om negen uur had hij een samenkomst met Moore, aan wien hij rapport moet uitbrengen, en hij vond den eigenaar van het Moonshine Palace in gezelschap van Red Madge en maakte het onderhoud zoo kort mogelijk, want inderdaad — Madge Ponci zette oogen op om bang van te worden, en omtrent haar gevoelens liet zij zelfs bij den sceptischen Raffles geen spoor van twijfel over.

Men kan zelfs gerust aannemen, dat Moore, ofschoon hij in sterke mate overtuigd was van zijn superioriteit bij die gelegenheid iets merkte, maar het staat ook vast dat hij er nog niets van liet blijken, zeer waarschijnlijk omdat hij van oordeel was, dat de bestraffing van dezen kaper op de kust wel kon worden uitgesteld, totdat hij zijn opdracht had uitgevoerd. Mijnheer Moore was iemand die over veel geduid beschikte, en zijn ijspreuk was: „Wat in het vat is verzuurt niet”.

Bij het uitbrengen van het negatieve rapport van den gewaanden Mike Armstrong speelde hij dus uitstekend comédie, en hield zich, alsof hij volstrekt niets bemerkte van de vervaarlijke lonkjes, de bliksemende knip-

oogjes en de veelbelovende blikken, welke Red Madge blijkbaar zonder vrees afzond in de richting van den rapporteur, die zijn onschuldigste gezicht trok, en al evenmin iets scheen te bespeuren. Het werd op die wijze een zonderling en vrij gevaarlijk spelletje, en misschien zou het tegenover een echten Armstrong bij Moore wel tot een uitbarsting zijn gekomen.

Raffles hield zich echter van den domme, en zag niets van de moordende blikken die op hem neerregenden, of hij wilde ze niet zien, — en als hij het erop had toegelegd, had hij niet sluer kunnen handelen om de harts-tocht van Red Madge nog meer aan te wakkeren.

Een vrouw, wier veelzeggende blikken aanstonds doel treffen, is geneigd het daarbij te laten — maar eene, die haar pijlen blijkbaar op een muur afschiet, zal er alles opzetten, die muur te doorboren.

Raffles wist in waarheid niet wat het woord vrees beduidt, en toch gevoelde hij zich opgelucht toen hij weer buiten het weelderig ingerichte vertrek stond, waar hij zijn rapport had uitgebracht, en waar hij dienzelfden avond weer zou moeten terugkeeren voor hetzelfde doel.

Maar hij had nauwelijks tien stappen gedaan, of een zacht ruischen van kleederen in de halfduistere gang, deed hem omzien. Madge was al naast hem, en vroeg kortaf op gedempten toon, ongeduldig:

— Zie jij niets, of wil jij niets zien?

— Wat bedoelt U, Mevrouw, vroeg Raffles.

— Houd je tante voor den gek, ik ben geen Mevrouw, maar Red Madge. Zeg ik ben niet gewend te moeten soebatten, weet je dat? Kijk niet zoo schaapachtig en zeg me hier waaraan ik mij te houden heb! Ik mag je graag — en van Moore heb ik genoeg. Is dit duidelijk? Krijg ik antwoord?

Toen er geen antwoord kwam, kregen haar oogen een dreigende uitdrukking:

— Is er soms een ander? — Pas op Mike, want ik laat mij niet opzij dringen, als ik eenmaal iets hebben wil, en ik wil jou hebben! Vind je me niet naar je zin. Ben ik niet mooi?

— Je bent een zeldzaam aantrekkelijke vrouw, Madge, zeide Raffles. Maar ik raad je aan, je verstand te gebruiken. Moore zou geen seconde aarzelen, ons allebei overhoop te

schieten, als hij zou bemerken, dat jij — dat jij — — —

— Zeg het maar — dat ik je liefheb, riep Madge uit, liever dan ik nog ooit een van de jongens heb gehad. Jij hebt zoiets — ik kan niet zeggen wat — iets waaraan je geen weerstand kunt bieden — en bij de anderen verzeleken ben je — een vorst — een koning — en wat Moore aangaat, hij kan naar de maan loopen — en als je hem lastig vindt, schiet je hem een dozijn kogels in het lichaam, dat zal zelfs voor hem wel voldoende zijn.

— Prachtig idee! zeide Raffles, maar zonder een spoor van ware geestdrift, dat heeft echter geen haast, zou ik zeggen. Ik heb het nu bijzonder druk, dat weet je.

Madge keek Raffles met bliksemende oogen aan en zeide, met de vuisten in de zijde geplaatst:

— Als jij mij niet wilt, dan zou ik werkelijk moeten gelooven dat er een ander is en dan zal ik niet rusten voordat ik ze ken. En als ik ze ken — — —

De jonge vrouw voltooide den zin niet maar bukte snel, sloeg den zoom van haar japon terug, en rukte uit een kleine scheede een vlijmscherp geslepen pon-aard, met een fraai bewerkt, ivoren gevest.

Haar oogen hadden een angstaanjagende uitdrukking toen zij besloot, het wapen vlak voor de oogen van Raffles houdend:

— Als ik zoiets merk, dan is dit mijn medicijn, niet voor mezelf, maar voor de andere! Ik heb mijn zinnen nu eenmaal op je gezet, en ik ben gewend te nemen, wat mij niet goedschiks wordt aangeboden. En als mij dat niet gerukt, dan weet ik mij te wreken!

En met die woorden verdween ze weer even snel als ze gekomen was, een schim gelijk.

— Waarlijk Brand had gelijk — die vrouw is een vuurspuwende berg, zeide Raffles bij zichzelf, terwijl hij zich voortspoedde. Dat is een lastige en onaangename zaak, die mij kan dwarsboomen in mijn plannen! Op alles kan een man in mijn omstandigheden voorbereid zijn, met alles kan hij rekening houden — maar de liefde en de jalouzie van een vrouw zijn nog altijd elementen, die het beste plan in duigen kunnen laten vallen! En wordt Moore eenmaal mijn vijand — dan is mijn lot beslist, of ik moet de vermomming als Armstrong afleggen! En daarvoor koos ik nogal een pokdalig man! De voorkeur der vrouwen is ondoorgrondelijk!

En na deze wijsgeerige opmerking gemaakt te hebben, repte Raffles zich uit die gevaarlijke omgeving, waar de lucht plotseling dikker en

giftiger scheen te worden, alleen omdat een vrouw met rood haar en die een dolk zoo maar voor het grijpen had, liefde voor hem had opgevat — of wat zij daarvoor hield.

Raffles was voorzichtigheidshalve niet met de pasaaangeschafte wagen gekomen, die nog geen van die kleine „verbeteringen” vertoonde, waardoor Raffles een herkenning kon bemoeilijken of onmogelijk maken, maar met een gewone taxi, en zoo vertrok hij ook weer.

En achter die taxi aan, maar op een behoorlijken afstand, reed een groote, dure wagen, een Lincoln Sedan, met vaste hand bestuurd door een roodharige vrouw, en die twee voertuigen reden nu twintig minuten lang door de voornaamste straten van Los Angeles en toen stond de taxi stil voor een groot restaurant, en de sedan een vijftigtal meters terug.

Raffles ging het restaurant binnen, begaf zich naar de billardzaal en trof daar Brand aan, die den tijd doodde met een partijtje tegen Henderson te spelen, die zijn negervermomming, zoowel als zijn uniform tijdelijk had afgelegd.

Raffles stapte dadelijk op den reus toe, nam hem even terzijde, en vroeg zacht:

— Hoe staat het met den wagen, James?

— Nog niet heelmaal klaar mynord, maar het nummerbord is tenminste al te gebruiken. U kunt er dertig of veertig combinaties mee maken.

— Van de bestuurdersplaats af? Knap gedaan James. Dat is vooroopig ruimschoots voldoende. Ga dan den wagen halen en breng hem hier. Over een uur moet ik hem kunnen gebruiken.

Zoodra Henderson was weggegaan, vroeg Brand:

— Wat wil je met den wagen gaan doen?

— Ik wil er mee naar San Diego rijden.

— Wat moet je in San Diego uitvoeren, vroeg Brand verbaasd.

— Twintig duizend dollar verdienen, dat is immers de hoogte van de belooning, door mijnheer MacMillan uitgelooft?

Brand keek Raffles met een uitdrukking van ongelooft op zijn gelaat aan, en zei toen:

— Je bedoelt toch niet dat je weet waar Tilly is?

— Zeker dat weet ik heel nauwkeurig.

— En dat zeg je me nu pas?

— Ik weet het zelf pas sedert een paar uren, en ik heb je al dien tijd niet gezien.

— Maar je kunt toch niet in ernst voor-nemen zijn het geheel alleen op te nemen tegen de bandieten, die haar gevangen houden?

— Geheel alleen, Brand, antwoordde Raffles glimlachend. Maar maak je niet ongerust — ik denk niet dat er bloed vergoten zal worden!

— Je spreekt in raadselen! zeide Brand hoofdschuddend.

— Ontneem mij de satisfactie niet, Brand, je op een kleine verrassing te onthalen, zeide Raffles glimlachend. Ik denk dat vanavond alles al achter den rug is en ik hoop dat we dan onze buidel met twintig duizend dollar gespekt hebben, die ditmaal op een zeer gemakkelijke wijze verdiend zullen zijn.

— En dat denk je geheel alleen te doen?

— Geheel alleen!

— En je opdracht van Moore? Welk nut kan die dan nog voor ons hebben?

— Geen gering, geloof dat maar, die opdracht maakt het mij mogelijk te tij en te ontij bij hem te worden toegelaten. Niets zal dus gemakkelijker zijn, dan ook toelating tot zijn brandkast te verkrijgen.

— Je denkt daar dus nog steeds aan? vroeg Brand verschrikt.

— Geloof je nu werkelijk dat ik zulke dingen vergeet, gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. Maar dat is iets voor de toekomst — al is het dan de allernaaste! Misschien is morgenochtend alles reeds achter den rug.

Brand stond een oogenblik in gedachten verdiept, pogend, de beteekenis te raden van den spottenden glimlach om Raffles lippen, en toen zei hij plotseling:

— Vanmorgen heb je je eerste rapport aan Moore uitgebracht. Was je in zijn huis?

— Dat wil zeggen, in een van zijn particuliere kamers in het Moonshine Palace.

— Heb je daar Madge niet aangetroffen?

— Ja, en het eerste treffen heeft ook al plaats gehad.

— Met gevolg dat er dooden zijn gevallen?

— Voorloopig maar een enkele gewonde, Brand. Intusschen — ik moet je wel gelijk geven, die vrouw schijnt een zekere genegenheid voor mij te hebben opgevat —

— Zekere genegenheid, ha!... zeide Brand schamper. Wel, die vrouw is razend verliefd! Maar intusschen zou een genegenheid al voldoende zijn, om je positie onhoudbaar te maken! Je bent zeker niet van plan — haar met gelijke munt te betalen?

— Dat ligt niet in mijn voornemen, Brand zeide Raffles koeltjes.

— Wat zei ze eigenlijk? vroeg Brand.

— O, het had niets om het zij. Zij bood aan, Moore zes kogels in het lichaam te schieten en een eventueele concurrente aan het spit te

rijgen — welk spit dan bestond uit een scherpe ponjaard, die ze in mijn bijzijn te voorschijn haalde!

— Dat ziet er goed uit! gromde Brand. Dames die dolken bij zich dragen! Wij zijn hier wel op den goeden weg. Een raad, Edward — wij waren voornemens in het Noorden te gaan jagen. Laten wij dat plan nu dadelijk uitvoeren, want ik heb liever met ijsberen en vossen te doen, dan met juffers, die dolken bij zich dragen! Op mijn woord, ik dacht dat die alleen maar in operettes en films voorkwamen.

— Voor de ijsberen is het nog te vroeg, Brand en ik ben niet van plan, het werk voor de helft onafgedaan te laten! Wat zeg ik — voor de helft — er is nog niets aan gedaan. Maar stil — daar is onze James al weder terug!

— Je blijft bij je plan?

— Natuurlijk!

— Waar en wanneer moet ik je terugkomst afwachten?

— Ik hoop dat ik om half zeven vanavond weer terug ben.

— Met het meisje?

— Met het meisje.

— En je wilt me niet zeggen waar ze is?

— O ja, dat wel! In San Diego, Hollywood Road, The Pink Roses!

— Dat is de naam van de villa waar ze woont!

— Wat zeg je — je bedoelt toch niet dat de bandieten haar hebben opgesloten in een landhuis, een gewone villa?

— Zoiets is meer voorgekomen, Brand, en als de bewaking maar goed is, dan kan een villa een gevangenis zijn, waaruit het onmogelijk valt te ontkomen.

— Maar — laat mij tenminste meegaan! Het komt me voor dat je de zaak wel wat al te luchthartig opvat.

— Je kunt me niet beter helpen, Brand, en ik verzeker je dat ik niet het allerminste gevaar loopt!

Brand keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan. De groote avonturier sprak met zooveel zekerheid en rust, dat zijn kalmte zich aan Brand mededeelde. Maar er lag ook een trek op zijn gelaat, een soort van spottend ongeduld, die Brand verbaasde en ook eenigzins ongerust maakte.

Raffles verborg iets, dat stond voor hem vast, maar hij wilde niet verder aandringen — de toekomst zou het wel uitwijzen.

Raffles stak Brand nogmaals de hand toe, en herhaalde:

— Om half zeven dus — dan hoop ik weer terug te zijn.

— En als je niet terug bent op dat uur. Dan moet ik zeker aannemen dat er iets ernstigs gebeurd is ?

— Er kan niets ernstigs gebeuren, Brand !

— Des te beter ! Je verbergt natuurlijk iets — maar ik wil je de voldoening van je verrassing niet ontrooven. Haast je, en vertel mij dan alles ! En wat kan ik hier nu voor je doen ?

— Moore in het oog houden. Omtrent zijn brandkast is mij alles bekend, maar aangaande zijn persoon ben ik nog niet volkomen ingelicht. Ik heb hem nog maar enkele malen gezien sedert ik mij als Armstrong bij den bende van „De Roode Cirkel” ingedrongen heb.

— Waar moet ik je wachten ?

— In ons eigen huis, bij de kust.

— Als je er om half zeven niet bent ?

— Ik zal er zijn, Brand !

— Je weet dus heel zeker dat je daarginds geen tegenstand zal worden geboden ?

— Daarvan ben ik niet zoo overtuigd. Maar de tegenstand zal in geen geval van de zijde van de bandieten komen ! Er kan mij onderweg natuurlijk een ongeluk met den wagen overkomen, maar dat zal dan toch niet in verband staan met mijn bezoek aan de villa met den aardigen naam.

Nog een handdruk, en de beide mannen hadden van elkander afscheid genomen.

Even hadden zij elkander aangezien en in dien blik was diezelfde uitdrukking, die er altijd in te lezen viel, wanneer zij onder zulke omstandigheden afscheid namen. Zij wisten immers niet zeker, of zij elkander wel levend zouden terugzien.

Bij de deur stond Henderson nog altijd, en vroeg :

— Zal ik den wagen rijden, mylord ?

— Neen Henderson, het is beter dat jij bij mijnheer Brand blijft. Bij wat ik nu moet verrichten, heb ik je hulp niet noodig. De wagen is in orde ?

— Hij loopt als een sneltrein, mylord.

— Goed zoo ! Ik zal mij er dadelijk van overtuigen.

Henderson werd gelukkig gemaakt met een vriendelijke hoofdknik en toen stapte Raffles naar buiten. Het was een heerlijke dag, maar zeer warm, en de zon zou binnen een uur pas haar hoogtepunt hebben bereikt.

Raffles tastte even onder de voorbank, waar hij het kleine kistje met gereedschappen vond, knikte tevreden, nam achter het stuurwiel

plaats, schakelde in en reed weg.

En vijftig meter verder zette zich opnieuw de Lincoln in beweging, maar ditmaal zat er een elegant gekleede jonge man achter het stuurwiel, met glimmend, zwart haar, als gepolitoerd ebbenhout.

Indien Raffles in een open wagen had gereden, zou hij misschien het feit hebben opgemerkt, zooniet in Los Angeles zelve, dan toch op den breeden weg naar San Diego, dat steeds dezelfde wagen op geringen afstand achter de zijne aanreed, maar het was nu eenmaal een limousine, de achterraut was klein, en Raffles had wel op andere dingen te letten dan op den spiegel, waarin hij juist dat ovale achterrautje kon zien, met een klein gedeelte van den weg.

Overigens is er altijd verkeer op dien prachtige weg, die van Los Angeles over Long Beach naar San Diego voert, op een paar kilometers afstand van de Mexicaansche grens gelegen, en die bijna overal de kustlijn volgt, behalve op sommige punten, waar al te groote bochten worden afgesneden.

Er zijn daar voortdurend auto's bij dozijnen over een afstand van een kilometer, en daar zij de gewoonte hebben, zich snel voort te bewegen, moest Raffles zijn aandacht voorloopig bepalen tot zijn tegenliggers.

Hij gevoelde zich zorgeloos en zeer opgewekt, terwijl de zilte zeelucht hem langs de wangen blies en de geur van den oceaan, van de mimosa's en de duizenden rozen in de tuinen der prachtige villa's hem in de neusgaten drong.

Die villa's waren aanvankelijk zeer talrijk, tot ver voorbij Long Beach.

Dan werden zij zeldzamer, en tenslotte duurde het wel eens 10 minuten, voor hij weer een huis te zien kreeg, tegen de helling van een heuvel aangebouwd, nu eens dicht bij den weg, dan weer op een kwartier afstand daarvan gebouwd.

De weg bleef overal breed en schitterend onderhouden, glad als een kaatsbaan, des avonds goed verlicht, en bijna overal met datzelfde heerlijke uitzicht op de bergen en op de zee.

Raffles reed met een snelheid van omstreeks 100 kilometer, wat hij zonder gevaar kon doen op een asfaltweg, zonder boomen aan weerskanten en die 16 Meter breed was en hij hoopte dus San Diego binnen 2 uur te bereiken.

Nu en dan kreeg hij de spoorlijn in het gezicht, welke San Diego verbindt met de groote steden van het binnenland van Californië.

Twee malen reed hem op geen tien meter afstand onder gillend gefluit van de locomotief een sneltrein voorbij.

Hij wist er ook een in te halen, wat voor hem het bewijs was, dat de wagen inderdaad uitnemend liep en dat Henderson er goed voor zorgd had.

Een paar malen wierp hij een blik in het kleine spiegeltje tegenover hem, en dan zag hij meestal een paar wagens, die zich ook in Zuidelijke richting bewogen, maar hij sloeg daar verder geen acht op.

Hij passeerde een paar kleine dorpen, dan strekte de prachtige weg zich weer recht voor hem uit, en hij kon zijn snelheid weer opjagen.

Hij reed vrij wat wagens voorbij, en het viel hem op, dat er zooveel oude, tweedehandsche wagens liepen in het verarmde Amerika van die dagen.

Het liep ongeveer tegen lunchtijd, toen Raffles slotte de stad San Diego bereikte, half Spaansch reeds, met vele witgepleisterde huizen, prachtige tuinen halverwege de heuvel, poorten en muurtjes, die aan den Moorschen bouwstijl herinnerden, schilderachtige, kronkelende straatjes, maar daarnaast uitmuntend onderhouden *avenue's* met gladder gazons in het midden, twee rijen palmen, fonteinen en standbeelden van overleden helden, in dappere en indrukwekkende houdingen, en van de tien marmeren of bronzen heeren dreigden er negen met een getrokken sabel of degen, terwijl de tiende een opengeslagen boek of een schilderspalet in de hand hield.

In dit opzicht week San Diego dus volstrekt niet af van andere groote steden.

Raffles at haastig iets in een restaurant dicht bij de haven, van welks terras hij een prachtig uitzicht had over de baai, liet meteen zijn benzine-tank vullen, toen reed hij dadelijk weer verder de stad uit en Zuidwaarts en toen hij naar schatting vlak bij de Mexicaansche grens moest zijn, remde hij plotseling de wagen, want links van de weg ontdekte hij een klein, eenzaam gelegen huis, geheel wit, met slechts een enkele verdieping en het uiterlijk van een Zwitsersch Chalet, dat zeker wel de villa kon zijn, waar de arme Tilly gevangen zat, want bijna overal ging de witte kleur geheel schuil achter een scherm van zachtroze, bloeiende

rozen, die tot zelfs het schuine dak, dreigden te overwoekeren.

Er was een zeer groote tuin voor het huis, zooals alle tuinen daarginds groot zijn, zoodra er nog geen sprake is van stadsuitbreiding, en de bouwondernemer nog niet zijn begeerig oog geen laten vallen op een stuk grond, en ook die groote tuin was van voor tot achter een ware rozenhof. Er kon dus bijna niet meer aan worden getwijfeld of Raffles had hier te doen met „The Pink Roses”.

Hij nam het sleuteltje uit den starter, sloot ook zorgvuldig, na te zijn uitgestapt alle deuren, en nu meende hij den wagen voldoende verzekerd te hebben tegen onbevoegd ingrijpen.

Hij moest nu een vrij grooten omweg maken teneinde de villa ongemerkt te kunnen naderen.

Natuurlijk was er een pad, dat regelrecht door den voortuin naar het wat hooger gelegen huis voerde, maar dat wilde Raffles om bepaalde redenen juist ver mijden. Hij had dus wel bijna een half uur noodig, voor hij, zich zooveel mogelijk schuilhoudend achter heggen, paimen en struikgewas het huis van terzijde genaderd was en nu had hij het uitzicht op de dichte bosschen, waarmede de heuvelhelling achter het huis begroeid was.

Van de plek waar hij zich thans bevond kon hij den grooten verkeersweg mijlen ver overzien, en zoodicht was het huis bij den grens gelegen, dat zijn scherpe oogen duidelijk de barakken van de douane konden waarnemen, waarboven de Mexicaansche vlag wapperde.

Er stonden daar een paar auto's stil, die blijkbaar gevisiteerd werden, het verkeer was hier uiteraard niet zoo intens als meer in het Noorden, maar toch passeerden er nog vrij wat auto's in beide richtingen.

Met een scherp gefluit reed, onzichtbaar van de plek waar Raffles stond, aan gene zijde van de heuvel een trein voorbij.

En voor zijn oogen breidde zich de oceaan uit, donkerblauw, zoover de blik maar wilde reiken.

Hij kon juist een stuk van zijn eigen auto zien, daar omaag, door het scherm van rozen heen, en toen ging hij haastig aan het werk.

HOOFDSTUK V.

VAN DEN REGEN IN DEN DRUP.

Raffles had uit zijn auto, het geheimzinnige, kleine koffertje met gereedschappen medegenomen, dat er als een heel onschuldig valies uit zag.

Het kwam hem echter voor, dat hij het niet eens noodig zou hebben, want nauwelijks was hij achter het huis omgelopen, of hij stuitte als het ware op een zeer zwaarlijvigen negerin, die daar onder het uitgalmen van een spiritual heengebukt stond, voor zoover haar corpulentie haar dit veroorloofde, over een tobbe voldampend zeepsop, waarin zij katoenen kleertjes waschte, waarschijnlijk het bezit van een half dozijn kleuters, van drie maanden tot een jaar of vijf, die het voor het oogenblik maar zonder moesten doen, en de zon als eenig verwarmingsmateriaal gebruikte.

Zij speelden overigens heel zoet met kei-steentjes, een leeg sigarenblikje, en een wortel.

De dikke negerin had den vreemdeling nauwelijks gezien, of zij richtte zich van haar waschbord op, eerder verbaasd dan ontsteld, nam den bezoeker wantrouwend op, veegde haar dampende handen aan haar heupen droog en vroeg niet zeer vriendelijk en in gebroken Engelsch :

— Wat jij komt doen, man ? Jij niets te maken hier ! Hoepel op !

Maar Raffles, die volstrekt niet van plan was om te hoepelen zei heel kalm.

— Ik kom hier om met Miss MacMillan te spreken !

— Is geen Miss MacMillan hier in deze huis ! antwoordde de negerin stuurs.

— Dan wil ik spreken met de dame, die hier woont.

— Dat dame, gaat jou geen sikkepit aan ! Vlieg op, of ik sla jou met mijn waschbord op jouw kop.

Het zag eruit of de robuste negerin inderdaad aanstaiten ging maken haar waschbord als wapen te gebruiken, en Raffles onderzocht haastig den kracht van een overtuigingsmiddel, dat maar ze geen geaard had — hij haalde zijn portefeuille te voorschijn.

De negerin liet onmiddellijk haar waschbord weer los, en Raffles glimlachte — ook ditmaal

scheen het middel nog niets van zijn kracht te hebben ingeboet.

De vrouw verliet haastig haar tobbe, wierp een schuwen blik om zich heen, trad op Raffles toen, en vroeg zacht :

— Jij een vriend van Miss Brown ?

— Ja, Sally !

— Hoe jij weet, dat ik Sally heet, grappenmaker !

— Alle knappe negerinnen heeten zoo !

— O, jij slechte, gemeene duivel ! Jij gebbetjes wil maken met fatsoenlijke negerin ! ik zes kinderen, jij niet gezien ?

— Natuurlijk heb ik ze gezien — maar ik dacht dat dit maar een klein deel van Uw levende have was !

— Daarvan ik begrijp geen steek ! Dus jij vriend van Miss Brown. Heel dikke vriend.

Bij dezen vraag kreeg Raffles zulk een geweldigen hartelijken stoot van de harden ebbenhouten elleboog tusschen de ribben, dat hij een oogenblik naar adem moest snakken voor hij lachend ten antwoord kon geven :

— Meer dan heel dikke vriend. Woont Miss Brown hier al lang ?

— Drie dagen.

— Is dit Uw huis ?

— Ben jij van lotje getikt ? Dit paleis niet van Sally ! Hoort van een rijken heer in Colorado, die hem verhuurt ! Dit huis, hij heeft lang leeg gestaan.

— Ontving Miss Brown veel bezoek ?

— Heelemaal niet bezoek.

— Brieven ?

— Een brief hij is voor haar gekomen !

— Uit Los Angeles ?

— Weet ik niet, Sally niet lezen kan !

— Dat hebben ze handig ingericht, bromde Raffles, een negerin die niet kan lezen als bewaakster ! Maar ze schijnen er niet op te hebben gerekend, dat ze zoo verzot is op geld.

Sally had inderdaad geen blik van de portefeuille afgehouden, en nu opende Raffles het en scheen daar naar iets te zoeken.

— Jufvrouw Brown wandelt zeker veel ? vroeg hij ondertusschen.

— Heelemaal niet wandelen, alleen in tuin

hierachter, nooit aan den weg, en als menschen aankomen, zij schiet in de huis, zooals een muis in zijn holletje. En toch jonge, knappe meid! Sally niet begrijpen, waarom opsluiten zoover van de menschen. Hier geen land meer achter, — hier nooit iemand komen — Sally dood zou gaan van verveling, als kleine ontuig er niet was. Rufuss, jij loslaten dat wortel — jij maakt jou zusje aan het huilen, jij kleine duivel!

Sally zei dit maar uit louter gewoonte, met de zekerheid dat het standje wel recht van bestaan zou hebben, want ze zag niets noch van Rufuss, noch van de wortel, noch van het huilende zusje, zij zag alleen maar de portefeuille, waaruit nu een papiertje van 10 dollar te voorschijn kwam.

Haar zwarte oogen schitterden en haar stem beefde van opwinding en begeerte toen zij fluisterde:

— Sally strenge orders om niemand bij Miss Brown toe te laten!

— Ook geen dikke vrienden van haar?

— Hee.emaal geen niemand! Maar....

— Juist, Sally, dat woordje maar verandert den geheelen toestand! Sedert de schepping heeft er geen woord van zulk een groot gewicht bestaan. Wat dunk je van deze tien dollar. Staan ze je aan?

— Zij prachtig, splinternieuw, zeide Sally vol bewondering.

— Dat nieuwe papiertje krijg je, Sally en nog precies zoeen, dat zijn er dus twee, als je eens even...laat ons zeggen naar den moestuin moest gaan. Is die ver hier vandaan?

— Schrikkelijk ver, wel een uur loopen! loog Sally met een stalen gezicht, want de moestuin begon op geen twaalf stappen van het huis.

— Dan ga jij naar dien moestuin, en je verzamelt daar groenten voor de soep.

— Een goede soep, hij minstens twaalf soorten groenten noodig heeft, huichelde Sally verder. Sally niet kan helpen als lang duurt!

— Dat spreekt vanzelf, worden hier wel eens deuren bij ongeuk open gelaten?

— Altijd potdicht.

— Dat is erg lastig! Zijn de sleutels duur, die op die deuren passen?

— Schrikkelijk duur, verzekerde Sally.

— Maar men kan er voor 25 dollar zeker we. een koopen?

Sally zei niets maar ze knikte met een grijns-lach.

En haar volgend gebaar was, dat ze haar groote, ruwe werkhand uitstak, waarin het

volgend oogenblik de kostbare papiertjes verdwenen waren.

Ze schommelde haastig weg en Raffles zag haar de villa binnengaan door een keukendeur.

Het volgende oogenblik keerde zij terug met een kleinen sleutel, dien zij Raffles in de hand drukte met de gefluisterde toelichting die even duidelijk was als kort:

— Linker zijdeur!

Daarop dreef zij haar kroost bijeen, kake-lend, snaterend en scheldend, en Raffles vond dat zij merkwaardig veel geleek op een dikke eend, zooals zij daar het troepje bijeen joeg, de kleintjes nauwelijks den tijd latend om althans de onmisbaarste kleedingsstukken bijeen te graaien.

Raffles bleef geduldig toezien hoe Sally te midden van het struikgewas en de dennen-boomen verdween, overgelukkig met het zoete winstje, dat zij gemaakt had, en zeide toen hoofdschuddend tot zich zelf:

— Misschien hadden zij beter gedaan, een bewaakster aan te stellen, die wat minder naïef was.... Aan den anderen kant schijnt onze Sally inderdaad niet te weten wie hier binnen in dit huis is — maar ik hoop het over een paar minuten te constateeren!

En daarop wandelde Raffles rustig om het huis heen, vond den linkersijdeur, stak den sleutel in het glimmende koperen slot, dat daar blijkbaar opzettelijk op was aangebracht en trad binnen — juist op hetzelfde oogenblik dat daar ergens in den grooten voortuin een jongmensch met ebbenhouten haar het hoofd opstak boven een rozenstruik, en een woest gebaar maakte in de richting van het huis.

Raffles deed de deur achter zich dicht, volgde een smal gangetje, kwam in een hoofdgang, zag een trap voor zich, hoorde boven in het huis een niet te al groote maar aardige stem een zeer bekend liedje zingen en glimachte.

Die stem was heel bekend over de geheele wereld. Nog niet lang — en ook nog niet zeer intens, maar dat zou wel komen!

Onze Tilly schijnt het nog al vroolijk op te nemen, temidden van de bloeddorstige bandieten, fluisterde Raffles, en toen was hij met vijf sprongen de trap op even onhoorbaar als een kat, orienteerde zich even, en kiopte toe krachtig op een deur, aan zijn rechterhand.

Daarachter zwegen plotseling en op hetzelfde oogenblik de piano en de heldere stem, iemand slaakte een uitroep van verbazing en van schrik, haastige schreden klonken over een parketvloer, en toen vroeg een vrouwenstem:

— Ben jij dat, Sally?

— Neen, Mis MacMillan! Ik ben een detective, en kom U bevrijden uit de handen der ontvoerders, voor zij U heelemaal vermoord hebben! antwoordde Raffles spottend. U moet toch begrijpen dat Uw arme vader in de grootste ongerustheid op U wacht, geloof U dat ook niet?

De vraag had spottend geklonken, en als een antwoord kwam er een onduidelijk gemompel. Er werd een deur geopend en dichtgeslagen, er verliepen drie of vier minuten, toen klonken er trippelende voetstappen achter de deur, een grendel verschoof knarsend en de deur werd geopend.

En daar in de muziekkamer, waar slechts een mooie vleugelpiano, een ronde tafel vol muziek, een groote divan met kussens en een paar stoelen stonden, en waaruit de felle zon werd weggehouden door een paar markiezen voor de ramen stond de kleine Tilly MacMillan, het filmsterretje, dat zoo graag een filmster wilde worden, en dat pas kort geleden haar weg langs het firmament van den roem had aangevangen.

Tilly stond den bezoeker een tijdlang met een onzekere uitdrukking in haar oogen aan te staren, en zij was bijkbaar allesbehalve in haar humeur en vroeg op een manhaftigen toon!

— Hoe heeft U mijn verblijfplaats uit kunnen vinden?

— Dat zou een heel verhaal worden, Miss MacMillan, antwoordde Raffles.

En ik verraad ook niet gaarne beroepsgeheimen. Is het U niet voldoende, dat ik U heb ontdekt? Hij had de gangdeur al weer achter zich gesloten, keek eens rond en vervolgde rustig, terwijl Tilly hem teruiks en lang niet op haar gemak gadesloeg:

— Naar het schijnt heeft U zich niet te beklagen over de behandeling?

— Ik heb het hier heel goed! stamelde Tilly.

— Ja, dat zou men wei zeggen! Een Bechstein vleugel — ongetraliede vensters — en U ziet eruit als een pasontloken roos! De bandieten schijnen zich dus als ware gentlemen tegenover U te gedragen!

— Ze — ze zijn er niet altijd! hakkelde Tilly, vuurrood nu.

— Neen? vroeg Raffles met gehuichelde verbazing, maar dat is aleraardigst van hen. En heet U er dan nooit eens aan gedacht weg te loopen, als zij afwezig zijn. Dat moet U toch niet moeilijk zijn gevallen. Maar ik begrijp het al, de prachtige omgeving, het heerlijke klimaat, de rust na Uw moeilijke werk, de eenzaamheid — dat alles heeft U sterk aange-

trokken, en U was als het ware een van die vogeltjes, die lang in een kooitje hebben gewoond, en die toch niet willen vluchten, zelfs al zet men de deur open! Maar Uw arme vader, heeft U dan nooit eens aan hem gedacht?

Tilly was naar den divan gegaan, en daar zat ze nu, met gebogen hoofd, blijkbaar nog onzeker, wat ze zou doen, maar toen keek zij den gewaanden detective recht in het gelaat, monsterde hem eens goed, en er lag iets raadselachtigs in den klank van haar stem, toen ze begon:

— Als U zoo slim is geweest om mij te vinden, mijnheer, dan moet U toch ook zoo schrandler zijn den toelag te hebben voorzien!

— Misschien is dat ook wel het geval, Miss MacMillan!

— Dat dacht ik wel. Komt U niet naast mij zitten. Het is zoo lastig, als ik tegen zoo'n hoogte moet opspreken!

Raffles kwam glimlachend aanloopen, nam plaats naast de bevallige filmartiste, en wachtte volmaakt rustig af wat er nog zou komen.

Tilly beproefde heel even den kracht van haar blik, op den lastigen en onverwachten bezoeker, en zeide toen met een pruilend mondje:

— Het is eigenlijk heel leelijk dat U ons plannetje heeft bedorven!

— Waarom? ik hoop er twintig duizend dollar mee te verdienen! antwoordde Raffles met goedgespeelde verbazing. Dat die bandieten er niet zijn — dat is een geukje, waarvan ik dankbaar gebruik maak. Een oogenblikje, is U hier niet alleen?

— Heelemaal alleen, hoezoo?

— Ik dacht dat ik iets hoorde!

— Dat zal die domme Sally zijn, die ergens in huis bezig is.

— Dat is zeker die dikke schommel, van een negerin? Ongetwijfeld de vrouw van een van de bandieten?

— He neen, nu mag U mij niet langer voor den gek houden. U weet heel goed, dat er van bandieten heelemaal geen sprake is. U ziet er zoo slim uit — dat moet U toen begrepen hebben! Ik wist al dat vader twintig duizend dollar als beooning had uitgeooid.

— Zoo is het — en die zou ik graag opstrijken!

— Maar — het heeft nog maar veel te kort geduurd! riep Tilly op klagenden toon. Er is nog niet genoeg over gesproken en gescareven. En — mijn heme — U zult toch niet de waarheid aan den dag brengen. Ik bedoel dat het maar een reclametruc was? — Dan zou ik mij

voorgoed onmogelijk gemaakt hebben in Hollywood.

Raffles trok een bedenkelijk gezicht, en zei :

— Ik weet niet of dat niet onvermijdelijk zal zijn — tenzij Uw vader nog iets op de belooning toelegt!

— Maar U moet toch een beetje medelijden hebben met een arm ongelukkig, pasbeginnend filmsterretje, zeide Tilly en zij schoof wat dichtër naar Raffles toe.

En juist op datzelfde oogenblik vloog een tweede deur in een hoek van het vertrek open en een jonge man verscheen op den drempel, met gitzwart glimmend haar, alsof het gepolitoerd ebbenhout ware, een bleek gezicht, en een spitse ponjaard in den rechterhand geklemd.

Met een kreet van schrik en zeer bleek was Tilly opgesprongen en ook Raffles was van den divan opgestaan, zeer vlug, maar zich zelf volmaakt meester.

— Wie is U en wat komt U hier doen? vroeg hij koeltjes, zijn hand in zijn zak stekend, waar hij zijn kleine browning bewaarde. Maar stil eens — — — dat gezicht komt mij bekend voor.

De jonge man had snel de linkerhand naar het hoofd gebracht en het volgend oogenblik hield hij een uitstekend nagemaakte pruik in die hand vast.

„Hij” schudde zijn rosroode lokken, en daar stond, als man gekleed, Red Madge in eigen persoon, ziedend van woede, met oogen die van haat schitterden, en als gebukt tot een tijgerachtigen sprong, terwijl zij een sissend geuid liet hooren, dat zeer nadrukkelijk bedoeld was aan het adres van het ontstelde filmartistje, die van oordeel was dat reclame ook wel wat te ver kon gaan.

— Zoo, ben jij het Madge, zeide Raffles, zonder zijn zelfbeheersching te verliezen. Eigenlijk had ik daarop verdacht moeten zijn.

— Ja, ik ben het, moole mijnheer. Ik ben je nagegaan, omdat ik je niet vertrouwde, en nu zie ik dat ik gelijk heb. Mijnheer zoekt zijn pretjes bij de geroofde filmster. Geroofd — jawel, hahaha! Ze heeft zichzelf geroofd — of misschien heb jij het wel gedaan, ellendeling! Maar zoo kom je er niet af, denk dat maar niet! Ik heb je nu in mijn macht! Als Moore het hoort, dat jij op je eigen houtje dit spelletje hier in elkaar hebt gezet — en bij dat spelletje schijn jij hem graag te helpen, jij valsche kat met overfde haar!

Raffles begreep en oogwenk in welk een nastige egevaarrijke positie hij zich bevond.

De jaloersche dievenmeid was hem nagegaan, goede vermomming, die een herkenning niet zoo gemakkelijk maakte, voortgezweept door haar jaloezie, was het huis binnengedrongen, misschien door een raam, dat zij geforceerd had, maar in ieder geval had zij het begin van het gesprek onmogelijk kunnen hooren, anders zou zij Raffles onmogelijk voor Armstrong aanzien!

Aan den anderen kant geloofde Tilly vast en zeker dat zij met een particulieren detective te doen had!

Misschien had Madge op het gelaat van Tilly reeds iets gelezen, dat haar niet beviel, want ze zei poeslief:

— Die lieve Miss MacMillan, die ik hier zoo toevallig ontdekt, weet zeker niet, wat voor een mooie jongen ze hier ontvangt? Zeg, ben jij zoo dol op jongens van de vlakte? Dan heb je hier een goeie voor — maar je zult hem niet lang houden, daar zal ik voor zorgen. Als je bekend bent in de onderwereld, dan hoef ik je maar een ding te zeggen — die man is Mike Armstrong!

De naam scheen tot haar groote verbazing niet den minsten indruk op Tilly te maken. De jonge vrouw scheen haar kalmte te hebben herwonnen en vroeg uit de hoogte: —

— Wat doet U eigenlijk hier? En wat kan de naam van mijnheer mij schelen?

— Ik zie wel dat je niet thuis bent in onze wereld, antwoordde Madge schamper. Laat ik je dan maar zeggen dat Armstrong gevaarlijk is. Kort en goed — ik laat hem mij niet afnemen.

— Maar daar denk ik niet aan, riep Tilly verontwaardigd. Wat heeft dit alles toch te beteekenen. Kent U deze vrouw mijnheer?

— Beroepshalve, antwoordde Raffles met een zwakke glimlach.

— Dat zijn van die deftige woorden, waar ik niet bij kan! zeide Madge nijdig. Praat jij maar de taal, die je praat als we onder ons zijn. En nu heb ik je maar één ding te zeggen, Mike, en aan herhalingen bezondig ik me niet graag: dat je dit zaakje buiten Moore omdoet, moet jij weten — maar ik denk er mijn voordeel bij te doen. Samen deelen, en je bent voortaan van mij, en van niemand anders of over een kwartier weet de baas het! En wat er dan gebeurt — dat zul je beter weten dan ik!

Tilly had met een verbijsterde uitdrukking op haar mooi opgemaakt gezichtje toegelisterd, en riep nu uit:

— Ik begrijp er hoe langer hoe minder van! Waarom zou mijnheer met U moeten deelen. Hij is toch — — —

Raffles stond nog altijd met de hand om de kolf van zijn browning, op alles voorbereid, op iedere loslippigheid van Tilly MacMillan.

Hij verwenschte zijn zorgeloosheid, die hem niet beter had doen oppassen, en die thans dreigde, het heele voordeelige, veelbelovende plannetje in duigen te doen vallen.

Niets zou gemakkelijker geweest zijn, dan nu in zijn wagen met de filmdiva naar Los Angeles terug te keeren, en de belooning op te eischen, die MacMillan zich zou haasten, zonder een woord van verzet uit te betalen, en nu bedierf de plotselinge komst van die jaloersche, verliefde vrouw alles.

Hij was nog in beraad, wat hij zou doen, toen de telefoon hem de moeite van een besluit bespaarde. Ze begon plotseling heftig te rinkelen, en omdat Tilly zelve het dichtst bij het tafeltje stond, had zij ook het eerst de telefoon beet, en luisterde.

En de twee anderen volgden vol nieuwsgierige spanning de wisselende uitdrukkingen op het interessante gezichtje van de kunstnares, terwijl zij daar stond en luisterde.

En toen begon zij te spreken met den blik strak op Raffles gevestigd:

— Neen, Paps, laten wij er nu maar een einde aan maken — die man die U bezocht die detective, is dan heel wat slimmer geweest dan ik dacht. Neen, laat me dan toch uitspreken — hij heeft me al gevonden — en is hier! Hoe ik weet dat het dezelfde is geweest, dat weet ik heelemaal niet, maar dat kan toch niet anders, hij heeft toch zelf zooveel verteld dat hij detective was! Hij heeft me de penning aan de binnenzijde van zijn lapel laten zien —

Er klonk een korte, woedende kreet en op het hooren daarvan bukte Raffles zich bliksemsnel zonder zichzelf den tijd te gunnen, het hoofd op te heffen, want hij kende de beteekenis van die soort van kreten!

En hij had goed gedaan, want er klonk een geluid als een zweepslag, en met een hoogen fluittoon gierde de browningkogel over zijn gebogen rug heen en boorde zich in het hout van de deurpost.

Raffles verloor geen tijd met naar zijn eigen revolver te grijpen.

Nog altijd gebukt staande, duwde hij zoo snel als de gedachte een der vrij zware stoei over het gladde hout van den parketvloer in de richting van de doodsbleeke Madge, en het meubel bracht haar aan het wankelen, juist toen zij opnieuw wilde vuren.

Voor zij zich hersteld had, was Raffles bij haar, en had haar de browning ontrukkt.

De vrouw stiet een gemeene vloek uit, was met een enkelen sprong bij het raam, slingerde zich met aapachtige behandigheid over den balkonleuning, en liet zich in de weeke aarde van een rozenperk vallen van een hoogte van twee meter.

Raffles snelde op het raam toe, vastbesloten om het gevaarlijke schepsel door een schampschot het vluchten onmogelijk te maken, maar reeds was zij om den hoek van het huis verdwenen.

Toen haalde Raffles de schouders op en zeide tot Tilly, die meer dood dan levend den gang van zaken had gadegeslagen op korten toon:

— Maak U direct gereed om met mij mee te gaan.

— Maar — wie is U dan eigenlijk, vroeg de jonge vrouw bevreesd.

— Dat doet er voorloopig niet toe. Het moet U voldoende zijn en ook Uw vader, dat ik U gevonden heb en aanspraak maak op de belooning.

— Maar ik kan toch dit huis niet zoo plotseling verlaten.

— Ik zou U aanraden om het wei te doen, want het kon hier nu wel eens gevaarlijk voor U worden, of op zijn best zeer onaangenaam. Gij moet toch begrijpen dat die vrouw niet zal zwijgen! Zij zal wereldkundig maken, wat hier gebeurd is — en bedenk eens hoe belachelijk het slot van de zaak zal zijn als verslaggevers hier de door bandieten ontvoerde Tilly MacMillan komen interviewen, die hen met een kopje thee en voor een vleugelpiano gezeten ontvangt!

De jonge vrouw huiverde bij dit denkbeeld en zei:

— Liever alles dan dat, En is die vrouw niet om te koopen, dat zij zwijgt?

— Het is te probeeren — maar ik zou liever niet persoonlijk met haar te doen krijgen. Maak viug voort, mijn wagen loopt zeer snel — misschien halen wij haar onderweg naar Los Angeles wel in, en dat zou ons van groot nut kunnen zijn. Ik verwacht dat U binnen 5 minuten kant en klaar zult zijn!

De jonge vrouw was binnen een paar minuten geheel gereed voor den terugtocht naar de stad, die zij onder zulke zonderlinge omstandigheden verlaten had.

— Zooals gij ziet heb ik een dikke sluier voorgedaan, zeide zij zuchtend.

— Dat is niet zoo kwaad! Het is niet noodig, dat de inwoners U al te spoedig herkennen. Wij kunnen dan nog wel met mijnheer Uw vader bespreken, of gij door dranksmokkelaars,

door roodhuiden, of door eeuwen ontvoerd zijn. Misschien is het het beste er een kleine persconferentie voor te beleggen. Maar dat zien wij later nog wel. Zijt gij gereed?

— Ja. Ik ben geheel klaar. Ik zal het huis afsluiten, en Sally wegzenden.

— Doe dat, ik wacht op U bij het hek. Wat hebt gij daar in Uw hand?

— Wel, mijn handtasch.

— Zit er geld in? Veel geld?

— Ongeveer vijftien duizend dollar?

— Mooi zoo, antwoordde Raffles glimlachend vooruit dan maar.

Het tweetal verliet haastig het huis. Terwijl Tilly de negerin ging zoeken achter het huis,

snelde Raffles door den grooten voortuin naar het hek, en trad op zijn auto toe.

Vijf minuten later ontving hij Tilly met een duister gezicht en de woorden?

— Wij zullen met den trein moeten gaan, Mis MacMillan, tenzij gij zelf hier een auto hebt.

— Natuurlijk heb ik dien niet! Niemand mocht mij immers zien. Ik was een gevangene. Waarom moeten wij met den trein gaan?

— Omdat mijn eigen auto onbruikbaar is — of liever gezegd, gemaakt is! Er is met een spits voorwerp een groot gat in de benzine-tank gestoken, en de benzine is tot den laatsten druppel weggelopen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

DOODSGEVAAR.

Het station lag op minstens een uur loopens van de „Pink Roses”, maar Raffles vond een automobilist bereid hem en Tilly daarheen te brengen.

Het bleek dat zij nog een half uur zouden moeten wachten, voor er een trein naar Los Angeles vertrok.

Natuurlijk had Raffles in een stad als San Diego gemakkelijk een uitstekende auto kunnen huren, maar om verschillende redenen liet hij dat achterwege, en de voornaamste daarvan was wel, dat Madge allen tijd had gehad, haar medeplichtigen te waarschuwen per telefoon of telegram, en dat die het wel eens in hun hoofd zouden kunnen krijgen den grooten toegangsweg tot Los Angeles en ook de voornaamste wegen in het oog te houden.

Nu was Raffles voor zich zelf in het minst niet bevreesd, maar hij had de zorg voor een jong meisje op zich genomen, en dat mocht hij in geen geval aan gevaar blootstellen.

Maar toen bedacht Raffles, dat Moore en zijn kornuiten er wel eens rekening mee konden houden, dat hij per trein zou reizen, en daarom verzocht hij Tilly, hem even te willen verontschuldigen, en trad het bureautje binnen van den man, die belast was met het verzenden van radiogrammen.

En daar verzond hij een radiogram van den volgenden inhoud, hetwelk den ambtenaar een glimlach ontlokte, want hij wist niet, dat het hier voor den afzender misschien wel om leven of dood ging:

„Hazepeper aangebrand, zorg voor iets ander. Samenkomst half zes voor het station. Geen eerebewijzen.”

Na dit radiogram te hebben verzonden aan het adres van Brand en natuurlijk voorzien van een anderen naam, keerde Raffles naar onze filmster terug, die verre van opgewekt was, in een stil hoekje was gaan zitten, en zich zooveel mogelijk onzichtbaar scheen te willen maken.

Zij ontving hem met een pruilend mondje en zei met een zucht:

— Dat is toch eigenlijk leelijk afgeloopen, mijnheer — Hoe is toch eigenlijk Uw naam?

— Laat ons zeggen Watson, antwoordde

Raffles glimlachend. Watson was immers den goeden vriend van Sherlock Holmes, den grooten detective.

— Nu dan, mijnheer Watson hoe heeft U mij toch weten te vinden?

— Beroepsgeheim, Miss MacMillan. Het was heusch niet zoo moeilijk. Dit eené wil ik U wel zeggen — als men volstrekt van de wereld afgestorven wil zijn, voor eenige tijd, dan doet men onverstandig, brieven te schrijven aan zijn vader!

Tilly maakte een beweging van schrik en fluisterde:

— U heeft dus — mijn brieven onderschept?

— Een maar, en dat was ruimschoots voldoende!

— En gaat U het nu wereldkundig maken?

— Ik heb U al gezegd dat ik dat niet doen zal, natuurlijk mits Uw vader zijn belofte houdt. Als hij daarop staat, zal ik zelfs niet tegenspreken als Uw persagent een verschrikkelijk, spannend ontvoeringsverhaal samenstelt, waarin sprake is van geweldpleging, afdreiging, hongerstaking, en zelfs een beetje bloed!

Als U dat verkiest, kunnen wij in een gesloten auto naar het huis van Uw vader rijden en dan heet het, dat de bandieten U vannacht hebben afgeleverd tegen betaling van een losprijs. Vader en dochter vergieten tranen van geluk! Zelfs de verharde bandieten onder den indruk! Zij nemen genoeg met de heft van den losprijs!

Tilly MacMillan tevreden over de ondergane behandeling in het rotshot. Enfin, U kunt zich de roerende kopjes wel voorstellen in de ochtendbladen van morgen, en ze desnoods zelf opstellen! Maar daar is onze trein, als ik mij niet vergis.

Inderdaad kwam met daverend geweld de reusachtige locomotief, die den zware trein uit het Zuiden trok, binnen. Er waren vrij veel reizigers, maar Tilly had zich van een auto-sluijer voorzien, en daarmee haar gelaat bedekt, zoodat het zeer moeilijk viel de beroemde filmster te herkennen.

Van de reis zelf valt niets bizonders te verhalen. Raffles lette natuurlijk scherp op zijn medereizigers, die weinig in aantal waren, maar

geen hunner leverde ook maar de geringste redenen tot achterdocht op.

Twee en een half uur na het vertrek reed de trein het prachtige, met overdreven weelde gebouwde nieuwe hoofdstation van Los Angeles binnen, waar een groote drukte heerschte van gaande en komende reizigers, en Raffles boog zich naar Tilly toe en zeide zacht:

— Nu moet U dicht bij mij blijven!

— Waarom? Loop ik soms gevaar? vroeg de filmdiva verbaasd.

— Dat wel niet — maar U heeft gemerkt dat ik zelf vijanden heb, die mij niet zullen sparen.

— Die verschrikkelijke vrouw met dat roode haar? begon Tilly aarzelend. U heeft me nog altijd niet willen vertellen wie zij eigenlijk was en hoe ze daar kwam. Was ze heusch jaloersch op U, en dacht ze dat wij beiden — bespottelijk.

— Nietwaar, maar sommige vrouwen zijn nu eenmaal zoo. Trek dien sluier nog wat dichtter voor Uw gezicht. Het zou jammer zijn als de kleine truc te spoedig aan den dag kwam. Morgen pas verschijnt gij in volle glorie voor de verblufte en verheugde inwoners van Los Angeles, ongeveer tegelijk met het verhaal van Uw redding! Dat dit niet nauwkeurig met de werkelijkheid zal strooken, doet er minder toe. Een Amerikaan gelooft veel liever een leugen dan tien waarheden — als die leugen maar fantastisch genoeg is.

Op dit oogenblik stond de trein stil en de reizigers begonnen overhaast naar den uitgang te dringen.

Raffles bood Tilly hoffelijk den arm.

Het scheen hem toe dat zij stu was en bedrukt. Misschien kwam dit wel omdat het avontuur een geheel andere loop had genomen, dan zij zeve verwacht en gewenscht had.

Het was veel te vroeg achter den rug, de reclame was niet doeltreffend geweest — en dat grappe moest nu nog twintig duizend dollar kosten ook.

Viak bij den trap begon Raffles te glimlachen, want hij had daar twee mannen gezien, waarvan er een met hoofd en schouders boven de menigte uitstak en die geen notitie van hem schenen te nemen, maar hem dadeijk op niet al te grooten afstand begonnen te volgen.

Toen het tweetal op straat kwam was het nog volop dag, maar binnen een uur zou de zon ondergaan.

Raffles keek scherp in het rond, en hij moest bij zich zelf de opmerking maken, dat hij verscheidene gezichten zag die er verre van geruststellend uitzagen.

Hij riep zoo snel mogelijk een taxi aan, gaf op zachten toon het adres op van Owen MacMillan, en een half uur later stond hij met de zoogenaamde ontvoerde filmster op den stoep van het prachtige huis, en toen begonnen de gebeurtenissen zich te ontwikkelen op een wijze, welke Raffles slechts ten deele had kunnen voorzien.

Het was een oude huisknecht die de deur opende, die dus het eerst een uitroep van blijde verbazing slaakte, zoodra het meisje den sluier had teruggeslagen en die luid schreeuwend de trap opstompele:

— Mijnheer! Mijnheer! Daar is Miss Tilly! Veilig terug van de bandieten! Komt U toch vlug!

En mijnheer MacMillan kwam dan ook, zelfs kwam hij vlug, maar Raffles merkte dadeijk op, dat hij er heelemaal niet uitzag als een dolverheugde vader. Hij keek integendeel nog al ontevreden van zijn onverwacht teruggekeerde dochter naar den gewaande detective, en vroeg toen brommend:

— Wat moet dat beteekenen, Tilly? En wie is die heer? Stil, ik herken U al! U is de detective, die mij aanbod, mij mijn dochter weer in de armen te voeren!

— Tegen betaling van twintig duizend dollar, voegde Raffles er droogjes aan toe. En nu ik mejuffrouw Uw dochter goed bezien heb, vind ik het een koopje!

Mijnheer MacMillan zei eerst niets, maar snoor ongeduldig en boos, duwde een kamerdeur open, wenkte zijn teruggekeerde dochter en haren redder om daar binnen te treden, wierp de deur dicht, plaatste de handen in de zijde en barstte uit:

— Hoe heeft U haar gevonden, mijnheer?

— Door Uw post na te snuffelen, antwoordde Raffles doodkalm. Ik heb nog nooit een reclametruc zoo gebreking in elkaar zien zetten! U had Uw dochter het schrijven beslist moeten verbieden. Nu was het een klein kunstje haar even te gaan halen.

Mijnheer MacMillan werd vuurrood en bulderde:

— En gelooft U nu werkelijk, mijnheer, dat ik voor dien mislukten grap twintig duizend dollar overheb?

— Ja, dat geloof ik, mijnheer MacMillan. Ik ben altijd van een zonnige, optimistische natuur geweest. Stel U ook eens voor dat het werd nageiaten! Aan hoeveel grimmige spot zou mejuffrouw Uw dochter niet bloot staan! En ik weet niet wat erger is voor een beroemde filmster — de dood of de belachelijkheid!

— Dat riekt sterk naar afdreiging, mijn waarde heer, zeide mijnheer MacMillan.

— Niet in het minst, mijn waarde heer, zeide Raffles kalm. Ik wijs U slechts op de feiten. Als U het beloofde losgeld niet betaalt, dan ben ik natuurlijk verplicht de zaak naar waarheid aan de heeren journalisten mede te deelen. Betaalt U ze wel, dan zal ik U niet belletten, morgen of overmorgen te verkondigen, dat U zelf Uw dochter is gaan bevrijden, na een strijd met het geboefte in den loop waarvan U tien of twaalf van de bandieten met een handgranaat hebt uitgerooid en nog een half dozijn anderen met vergift en een brochure van ex-president Coolidge. U kunt het verhaal zelfs zoo mooi maken als U wilt, maar U betaalt mij de twintig duizend dollars, want dat is overeengekomen. Werkelijk, mijnheer MacMillan, het zou heel onverstandig van U zijn, als U het naliet.

— Maar het heeft veel te kort geduurd. U heeft ons heele plan in de war gestuurd, riep MacMillan woedend uit. Het publiek heeft er nog lang niet genoeg over gesproken.

— Breng dan Uw dochter nog een dag of drie in den kelder, bij de wijnflesschen en laat haar dan redden door Ramon Navarro en voor mijn part door Paul Wegener. Als U die twintig duizend dollar maar betaalt, want daar sta ik zeer bepaald op. Ja, ik begrijp Uw aarzeling wel. U heeft dien prijs uitgeloofd, in de stellige verwachting, dat U er nooit een cent van zou behoeven te betalen, tenzij alleen in de

fantasie van een verslaggever! Thans ziet U zich voor de noodzakelijkheid geplaatst U plotseling van die twintig duizend dollar te ontdoen, — en dat valt hard! Bijt door den zuren appel heen, mijnheer MacMillan, bijt er flink doorheen — dat is het beste, wat ik U kan raden!

Het werd al donker in de kamer, en Raffles zelf nam de vrijheid, de schakelaar van het licht om te draaien. De gordijnen bleven echter open, en zoo was het dan van buiten duidelijk te zien, hoe mijnheer MacMillan woedend zijn portefeuille te voorschijn rukte, er geld uitnam, het den bezoeker in de handen drukte, en toen veelzeggend naar de deur wees.

Raffles stak het geld doodbedaard weg, volstrekt niet gegriefd, maakte zijn hoffelijkste buiging voor Tilly, die in een heel slecht humeur was, en stond het volgende oogenblik weer in de groote vestibule, en daarna op de stoep. En verder kwam hij niet, tenminste niet op eigen kracht. Het was zeer vol op het trottoir en op den rijweg en zeer snel viel de schemering. En Raffles was de stoep nog niet af, of er blies hem een soort wolk in het gelaat, die hem onmiddellijk naar adem deed snakken, en in een heftige duizeling deed wankelen. Hij had nog de kracht een zwakken schreeuw te slaken, die verloren ging in het straatuumult en toen werd hij omsloten door een golvende duisternis, doorglansd met roode strepen, en hij verloor het besef van de werkelijkheid.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettmerken:

NORTH STATE
GOLD DOLLAR
CLIX

CLYSMA No. 30
MAVRIDES R.
PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

MOORE'S BRANDKAST.

Toen Raffles weer tot zijn bewustzijn kwam, bevond hij zich in een goed gemeubeld vertrek, dat hij flauwtjes meende te herkennen.

Hij voelde zich nog duizelig en toen hij opstond van den rustbank, waarop hij lag uitgestrekt knikten zijn knieën even onder hem. Er was als een waas voor zijn oogen, wat echter langzamerhand wegtrok.

Zijn eerste, bijna instinctmatige beweging was naar zijn binnenzak.

Hij miste de kleine portefeuille, waarin hij de twintig duizend dollar had gestoken.

Maar ook zijn overige zakken waren geheel leeg, hij had zijn kleine browning niet meer, noch het kleine etui met fijne gereedschappen, noch het stevige zakmes, een soort van padvindersmes, dat hem dikwijls groote diensten bewees, en zelfs zijn zakdoek, zijn nagelschaartje, zijn sigarenaansteker had men hem ontnomen.

Raffles keek eens rond, en de herinnering werd duidelijker — hij kende dat vertrek zonder vensters, helder verlicht door een paar plafonières, en in eens wist hij het, hij was in een van de vertrekken, die zich bevonden onder het Moonshine Palace, de groote dancing van Hank Moore.

— Dat was een leelijke tegenvaller, bromde Raffles voor zich heen. Hier kan men met recht zeggen: Zoo gewonnen, zoo geronnen! Ik kan mij echter niet herinneren, dat ik ooit zoo kort in het bezit ben geweest van een toch rechtmatig verworven geïdsom! Dat is echter niet het verbazende. Het verwonderlijke is, dat ik nog leef! Het is waar, dat de schemering pas was gevallen, en het zou een brutaal stukje zijn geweest, mij daarmidden op straat om hais te brengen! Ooch — moeilijk zou het niet zijn geweest. En daar de schurken zich den last hebben berokkend, mij hierheen te voeren, zoo zou men bijna zeggen, dat zij nog iets van mij wenschen — iets dat wel te verkrijgen is van een levende, maar niet van een doode gevangene! Ze kunnen mij echter alleen maar voor een detective houden, want dat heeft Red Madge aan Moore natuurlijk verteld. Maar heeft zij dat wel? Laat dus dat eens nader beschouwen! Als zij dat gevaarlijke,

jaloersche heerschappij werkelijk had verteld, dat dat zij mij was nagereisd — dan zou zij zich aan het gevaar hebben blootgesteld, dat hij haar eigenhandig neerschoot — en bovendien zou ik dan ook niet meer leven! Het is bekend dat mijnheer Moore, op het punt van liefde Turksche opvattingen huldigt! Neen, zij zal wel wat anders verzonnen hebben, zij zal mij nog een kans hebben willen geven, en daarom heeft zij Moore iets op den mouw gespeld! En daar hij maar een man is, heeft hij het verhaal geslikt, zonder een spier te vertrekken, en het vertelsel gelooft als de heilige boeken. Daaruit blijkt dan dat de man nog altijd verliefd is, want wat men een verliefd man kan wijsmaken — dat grenst aan het fabelachtige! Er is hier dus een gelukkig element van onzekerheid, waaraan ik mijn behoud te danken heb. We zullen wel spoedig weten wat het is.

En na deze half-wijsgeerige, half-pessimistische alleenspraak zette Raffles zich weer op de sofa, en voelde snel zijn krachten weer terugkeeren, maar een seconde later was hij weer de doodzieke man, uitgeput en slap, want toen ging de deur open, en het allereerst kwam een browning te zien, toen een hand, een arm, en toen pas de heele heer Moore, die eruit zag als een halfgetemde tijger en die in een zwart humeur scheen te zijn.

Hij werd gevolgd door een vijftal van zijn beste vrienden, die er eveneens uitzagen alsof zij zich ergens over te beklagen hadden.

— Doe weg dat ding! zeide Raffles met zijn zwakste stem. Zien jullie niet dat ik hoofdpijn heb. Doe die deur dicht, het tocht. Ha, daar is onze Madge! Dag Madge, hoe maakt mijn kleine meid het?

— Ik zou je raden, maar liever geen grapjes te maken, zeide Red Madge op doffen toonen dicht voor de rustbank tredend. Je hebt waarlijk wel aan heel andere dingen te denken, gemeene bedrieger!

— Waarom scheld je mij uit, poesje, vroeg Raffles op klagende toon. Wat heb ik je misdaan?

De vrouw boog zich snel over hem heen en beet hem toe:

— Geen woord over vanmiddag — ik geef je hier je eenige kans!

Moore was al wantrouwig naderbij getreden en vroeg:

— Wat zeg je daar tegen hem?

— Ik zeg dat hij goed zal doen, naar waarheid op je vragen te antwoorden, want dat het anders siecht met hem zal afloopen.

Raffles nam de vrouw eens zwijgend en aandachtig op. In haar bleek gezicht leken de grijsgroene oogen nog grooter dan ze al waren. Het was duidelijk dat ze een zwaren strijd met zich zelf te voeren had gehad — en als Raffles nog leefde, dan kwam dat, omdat zij voor hem had gepleit. En als zij dat had gedaan — dan had ze hem ook nog lief en dan had hij aan dien rampzaligen hartstocht zijn behoud te danken.

Moore zou er anders volstrekt geen been in hebben gezien, dien gevaarlijke detective naar de andere wereld te zenden.

De chef was naderbij getreden, duwde Red Madge vrij ruw opzij, en begon, met zijn browning spelend:

— Je ligt hier nu een paar uren, en ik heb mij dien tijd te nutte gemaakt om eens een telegrammetje te zenden aan — mijn vriend Ben Hudson. Een half uur geleden kreeg ik antwoord. Armstrong is doodziek — ligt doodziek in een gasthuis. Een van je vrienden heeft hem neergesiagen. Ik heb hem zelf gezien. De arme kerel herkende mij echter niet eens. Nog twee weken is hij er mooi mee. Papieren had men heelemaal niet bij hem gevonden, zei de zuster. Wat heb jij daar op te zeggen?

— Wat zou ik er op zeggen? vroeg Raffles klagend. Het is een misverstand!

Moore maakte een woedend gebaar met zijn wapen, en riep heesch van drift:

— Als je het zou wagen, mij voor den gek te houden, bedrieger, dan maak ik er onmiddellijk een eind aan! Je begrijpt toch zeker wel, dat we je leven hier in onze handen hebben?

Raffles gaf geen antwoord. Hij keek Moore alleen maar strak aan. Er was een flauwe, vreemde glimlach om zijn lippen, en de schurk deinsde achteruit, behoedzaam om zich heen ziende, alsof die glimlach een vlijmscherp wapen was geweest, waartegen hij zich zou moeten verdedigen.

Zijn stem was onzeker, toen hij hernam:

— Je zal toch niet zoo gek zijn, te meenen, dat je iets tegen ons kunt aanrichten? Wij zijn hier allemaal gewapend. Je bent hier in een van de kelders van mijn huis, als ik wil, kan ik je zelfs laten verdwijnen, zonder dat er

een haan naar kraait! En nu kort en goed — wie ben je en met welk doel heb je je bij ons ingedrongen onder den naam van Armstrong?

— Ik wilde die twintig duizend dollar wel terug hebben, die je me hebt afgenomen zeide Raffles en het volgende oogenblik stond hij overeind en alle zwakte was uit hem geweken.

— Zul je me antwoorden? schreeuwde Moore woedend, en weer ging de browning de hoogte in, wat dacht je hier te vinden? Ben je een particuliere, of ben je een stille van de prinsemarij?

Raffles hield zijn oogen niet af van die van den bendeleider. De browning was op geen halve el van zijn maag verwijderd. De wijsvinger van Moore lag tegen den trekker.

En toen stapte Raffles sneller dan de gedachte terzij, en zoo hard hij maar kon op de vooruitgestoken voet van Moore. Het is nooit bekend geworden, of die voet eksteroogvrij was, maar in ieder geval gaf de eigenaar van dit lichaamsdeel een schreeuw van pijn, de vinger drukte de trekker, het schot kraakte, maar de kogel drong doelloos in den wand.

Raffles greep bliksemsnel de pols van den man, en ontwong hem het wapen en toen liet hij, twee vingers in den mond stekend een schel gefluit hooren. Maar wie hem te hulp schoten hadden niet op dat sein gewacht, want op hetzelfde oogenblik vloog krakend en splinterend de deur open, ingedrukt als een leeg luciferdoosje door de geweldige schouders van Henderson, die daar nu reeds midden in den kamer stond, en den eersten man, die zijn revolver kon grijpen, met een enkelen tik van zijn korten, baleinen knuppel tot werkloosheid doemde.

Een tweede bandiet had van de heup af op Raffles geschoten, maar zich den tijd niet gegund te vluchten, en tot een tweede schot kreeg hij geen gelegenheid, eenvoudig omdat Raffles beter mikte.

Ook Brand, die na Henderson was binnengekomen, liet zich niet onbetuigd, en sloeg met zijn looden stok een der bandieten boven op het hoofd, die zonder een kiacht te siaken ineen zakte, en toen gaven de beide anderen het maar op, en gingen zwijgend, als lieden die het meer gedaan hebben, met de handen boven het hoofd tegen een der kamerwanden staan.

— Dat alles had je vrienden nu bespaard kunnen worden, Moore als je wat redeijker was geweest, zeide Raffles hoofdschuddend. Krijg ik nu die twintig duizend dollar van je terug?

— Met een van woede vertrokken gezicht stak de bendeleider de hand in zijn binnenzak, haalde er de splinternieuwe portefeuille met het geld uit en stak ze Raffles toe met det geld uit en stak ze Raffles toe met de woorden :

— Daar! En vaar ter helle!

— Ik heb wel wat anders te doen! hernam Raffles bedaard. Zie je, ik had het voorzien op je brandkast, Moore, en daar heb je nu de voornaamste reden van de kleine comédie, die ik op touw heb gezet. Charles, houd die vrouw in het oog. Ik geloof dat ze wil trachten te ontsnappen. En jij, James sla die twee kerels neer, als ze ook maar een vin verroeren! Ik wilde Uw kast met termiet bewerken, mijnheer Moore — maar gelukkig zal dat nu niet noodig zijn, want ik merk dat U Uw sleutels in Uw zak bij U draagt.

Raffles had de hand al in den zak van den schurk gestoken, en haalde er twee kleine, door een kettinkje verbonden sleutels uit.

Moore kon zich nauwelijks staande houden, zoozeer was hij door woede overmeesterd. Maar wat kon hij doen tegen een man die gewapend was, en die zijn mannen neerlegde zoo kalm alsof hij in een schiettentje stond?

Moore was in den grond een lafaard, zooals velen van zijn slag, en toen hij zijn eigen wapen tusschen zijn ribben voede drukken, volgde hij Raffles gedwee door de vernielde deur heen, dwars de gang over, en zijn eigen vertrek binnen, waar de beroemde brandkast stond.

— De combinatie — of de plek waarheen je

mij zooeven heb willen verwijzen! beval Raffles rustig en de browning drukte nog een beetje harder.

Meer dood dan levend noemde Moore de combinatie, de zware deur ging open, en Raffles maakte de kast schoon leeg.

Op dezelfde wijze bracht hij Moore weer terug naar het eerste vertrek, en toen kreeg Henderson bevel, hem en zijn beide kornuiten te binden.

— Zeg me tenminstè wie je bent, brulde Moore, schuimbekkend van woede. Want een detective ben je niet!

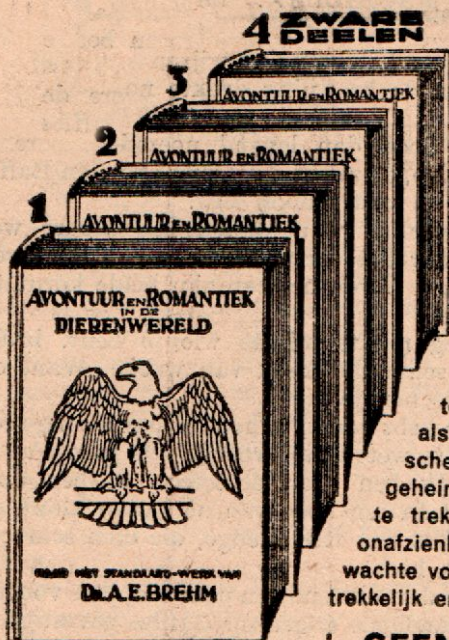
— Je hebt gelijk, je hebt althans eenig recht om dat te weten! antwoordde de groote avonturier. Ik ben geen detective, ik ben John Raffles! In een hoek van de kamer klonk een kreet. Het was Red Madge, die dien schreeuw geslaakt had.

Ze deed wankelend, een paar stappen vooruit, haar brandende oogen op Raffles gevestigd en toen viel ze, terwijl haar lichaam schokte van het snikken op de sofa neer en begroef het gelaat in de handen.

— Jij kunt heengaan als je wilt Madge, zeide Raffles ongewoon zacht. Door welke beweegredenen je werd gedreven onderzoek ik niet. Je wist ook niet wie ik was — maar je hebt mij het leven gered. Wat jullie betreft heeren bandieten — ik zal het gasthuis waar-schuwen — en de politie, maar ik vrees dat het verloren moeite zal zijn. Mijnheer Moore heeft er te goede vrienden bij!....

De volgende aflevering bevat

De moord in den trein.

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK

MAAR

ulterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo !

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C. Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
* { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2,50
{ tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM _____

ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten

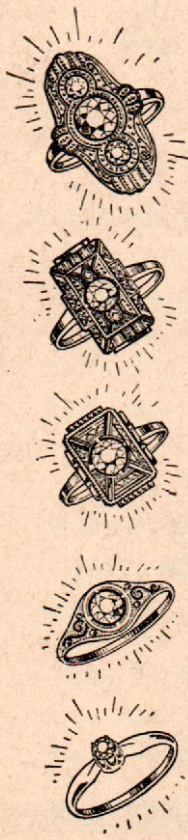
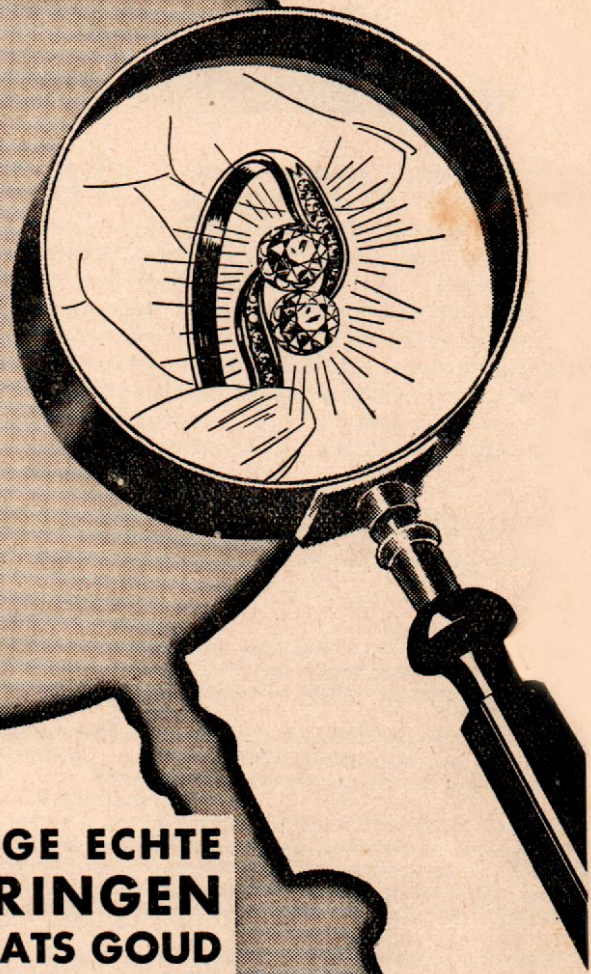
200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs !

Dames,
neem ze
onder de
loupe!

**DIE PRACHTIGE ECHTE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

CLYSMA No. 30	NORTH STATE
MAVRIDES ROYAL	GOLD DOLLAR
CLIX	PIRATE
BRISTOL	FLAG (10 STUKS)

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON
GRATIS PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam

Adres

Stad L 50

Te posten in open enveloppe, porto 1½ cent. Van éénzelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS